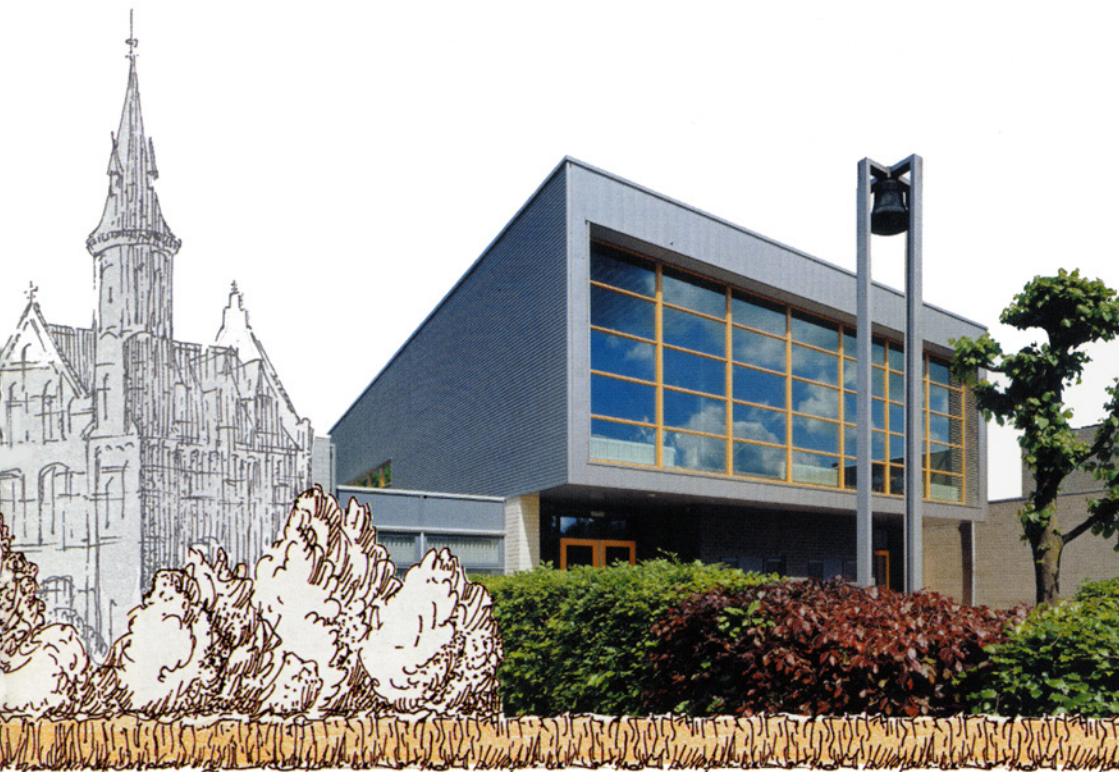

Nunc meminisse iuvat

Beekvliet

Reünistenvereniging

TEMPORA NOSTRA

I Tempora Nostra ■ 31ste jaargang, nummer 3, 2019

Een klik op een titel brengt u naar de bewuste pagina.
Een klik op de middellijn brengt u terug naar deze inhoudsopgave.

Inhoud

• Beekvliet bij de tijd	4	• Oud-beekvlieters in het nieuws	26
• Kerstborrel-etiquette	9	• Een promotie met een hoog Beekvlietgehalte	34
• Spiegelinterview: portret van twee rectoren	10	• Reünie examenklas 1967	38
• Jan Lurinks legt uit	16	• Wonen in klanken biografie over Maurice Pirenne	44
• Reünie Beekvliet 2020 – Hulp gevraagd!	17	• Terugkerende droom	48
• Hoe is het toch met ... Gerard van Boekholt?	18	• Rectificatie	53
• Tempora Nostra 25 jaar geleden	24	• Personalia	54
		• Colofon	55

Gezocht

Mensen die de website reunistenbeekvliet.nl willen aanpassen en onderhouden.
Reacties naar reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

I Voorwoord december 2019

Leden van *Nunc Meminisse Iuvat* & lezers van *Tempora Nostra*,

Het jaar 2020 staat voor de deur: weer een lustrumjaar voor Beekvliet na de uitbundige viering van twee school-eeuwen in 2015. Natuurlijk komt er een grote reünie...

Deze uitgave van *Tempora Nostra* is rijk gevuld, want - zoals steeds - is er geen gebrek aan kopij. Ik denk weleens: welke school met een vergelijkbare statuus en historie heeft zo'n actieve reünistenvereniging en drie maal per jaar een prachtige periodiek? Wie het weet mag het ons zeggen...

De redactie heeft de huidige rector (Carla Faassen) en een vorige (Arnold Wintjes) uitgenodigd voor een boeiend tweegesprek: zij vertellen openhartig over hoe het nu is en toen was. Oud-leerling Petrie van der Zanden is gepromoveerd met een hoog Beekvlietgehalte, in drie opzichten. Lees het interessante relaas. Dat Beekvliet een traditie van (klassieke) muziek hoog te houden heeft, blijkt wel uit het boek met de welluidende titel 'Wonen in Klanken', een biografie over de musicus Maurice Pirenne, oud-student én oud-leraar van Beekvliet.

Over een heel andere tak van muziek, met wervelende producties, schrijft theatermaker Diederick Ensink.

Een oud-docent wordt in een uitgebreid interview de uitspraak ontlokt: "Beekvliet zit in mijn bloed". Dat moet dan wel een bioloog zijn: inderdaad, Gerard van Boekholt.

De klas van examenjaar 1967 beleefde zijn tweejaarlijks reünie op een Beekvlietgelijke locatie. Een van de drie daarbij aanwezige oud-leraren onthulde enkele anekdotische herinneringen.

Ook blikken we weer terug op *Tempora Nostra* van 25 jaar geleden: een kleurrijk beeld van enkele docenten.

De vaste rubrieken 'Beekvliet bij de Tijd' en 'Oud-Beekvlieters in het Nieuws' staan boordevol actuele activiteiten, ondernomen door leerlingen van nu en vroeger.

Uit het bovengenoemde gesprek van de twee rectoren blijkt dat zij het over één ding eens zijn: de leerlingen veranderen in de kern niet zozeer, maar de omstandigheden wel, en die bepalen de veranderingen. Ovidius schreef daarover in zijn 'Metamorfosen'. Augustinus zei het daarna in zijn eigen woorden:

Tempora mutantur et nos mutamur in illis

De tijden veranderen en wij veranderen daarin mee

*Peter van Overbruggen, redactievoorzitter
Tempora Nostra*

I Beekvliet bij de tijd

De kerstmaaltijden zullen wellicht verorberd zijn op het moment dat deze editie van Tempora Nostra op de deurmat valt, maar deze rubriek begint toch echt nog bij de aanvang van het schooljaar 2019-2020.

Door Patrick van Aarle

Op 19 augustus werden, zoals elk jaar, enkele nieuwe gezichten voorgesteld. In de sectie wiskunde betrof dat Tis Franssen (voor een langere vervangingsperiode) en Carola van der Wielen, als opvolgster van Jozef Hanenberg, van wie wij trouwens kunnen melden dat hij zijn voettocht naar Santiago de Compostella met succes heeft voltooid (zie ook vorige editie TN).

De overige nieuwe collega's waren niet echt 'nieuwe gezichten': de sectie klassieken is versterkt met Margot Vreuls, die in 2011 op Beekvliet examen deed, en in de sectie Nederlands maakte Bram van Hulst (examenjaar 2014) zijn opwachting. In de wetenschap dat onder de vijf stagair(e)s die in augustus begonnen zich ook nog Max Michiels (examen 2016, stage bij science/natuurkunde) bevond, kunnen we concluderen dat er sprake was van een massale terugkeer naar de Beekvliet-roots! En dat in het veertigste (!) en laatste Beekvlietjaar van wiskundige, roostermaker, examensecretaris en alwetende Edwin Leijten. Voor hem begon dit laatste schooljaar overigens vervelend met een schouderoperatie, maar gelukkig voor de vlotte gang van zaken op heel Beekvliet was hij al snel daarna gewoon weer op school te vinden – en de operatie heeft hem trouwens ook enorm geholpen!

Eind november nam Beekvliet noodgedwongen afscheid van mediathecaris Marion Verhees. Om gezondheidsredenen besloot zij, met zeer veel pijn in het hart, om na twaalf jaar met haar taken te stoppen. Er was voor haar een mooie en zeer warme afscheidsbijeenkomst in de personeelskamer.

Toch verbouwen!

Ook in en om het gebouw is er weer het een en ander gebeurd. Niet zichtbaar, maar wel merkbaar was de grote operatie aan het WiFi-netwerk dat in de zomer aanzienlijk is versterkt. Bovendien werden in de loop van het eerste trimester alle docenten voorzien van een laptop, zodat de vaste computers in de lokalen binnenkort kunnen worden vervangen door docking stations waarop elke docent zijn eigen laptop kan aansluiten, iets wat vooral veel opstarttijd (en daarmee effectieve lestijd) kan schelen.

Begin december zijn op het dak van de aula, gymzaal en het BINAS-gebouw zonnepanelen geplaatst. En het beste nieuws kwam in het najaar vanuit OMO: eindelijk is er overeenstemming tussen alle betrokken partijen over Beekvliets verbouwplannen en het daarbij horende budget. Nu de benodigde miljoenen beschikbaar zijn is het bouwteam, dat een tijdje in ruste was, weer hard aan de slag om de eerder ontwikkelde

plannen tot een definitief ontwerp te brengen. Daarover de komende edities dus vast meer nieuws!

Dankzij het inspectie-oordeel 'Goed' van afgelopen schooljaar kon Beekvliet de aanvraag voor het predicaat 'Excellente School' weer indienen. (Zie ook de bijdrage van de rector hierover in de vorige editie van TN.) Op 30 september is de jury daarvan op Beekvliet op bezoek geweest en heeft met vele partijen (leerlingen, ouders, docenten, ondersteunend personeel, schoolleiding) gesproken. Half januari wordt de uitslag van dit bezoek verwacht.

Oorlog in Woorden

Begin oktober was de eerste uitvoering van een nieuw project voor klas 6: 'Oorlog in Woorden'. De moderne-talensecties en de sectie geschiedenis hadden rondom het thema 'Eerste Wereldoorlog' een uitgebreid programma samengesteld waarin er, naast veel historische informatie over deze in Nederland toch 'wat minder bekende' Grote Oorlog, in alle talen via de literatuur kennis werd gemaakt met de verschrikkingen van de oorlog, maar ook met de prachtige

Twee leerlingen onder de indruk van een van de begraafplaatsen nabij Ieper

verhalen en gedichten die daarover zijn geschreven. De zesdeklassers kregen zes contexten voorgeschoteld vanuit de geschiedenis, die door de talensecties steeds van literaire diepgang werden voorzien. Na een themadag op school vertrokken ze voor een tweedaagse excursie naar Ieper in België. Daar werden verschillende musea bezocht en kregen ze rondleidingen op slagvelden, gedenkplekken en oorlogskerkhoven. De leerlingen waren ook aanwezig bij de Last Post-ceremonie die in Ieper elke avond gehouden wordt. Zesdeklasser Tom van Bers droeg tijdens de

Aankondiging van het project 'Oorlog in Woorden'

V.l.n.r. Renske van Zandbeek, Tom van Bers en Freike Jaspers bij de kranslegging in Ieper

ceremonie een deel van het Engelse gedicht 'The Fallen' voor en legde, samen met medeleerlingen Renske van Zandbeek en Freike Jaspers, namens de school een krans. De leerlingen gaven na afloop aan zeer onder de indruk te zijn geweest van het totale programma: het project werd op zeer positieve wijze beoordeeld. De betrokken collega's, zijn, aangestoken door zo veel complimenten, vol energie van start gegaan met het ontwikkelen van een vergelijkbaar project rondom de Tweede Wereldoorlog. Wordt zeker vervolgd!

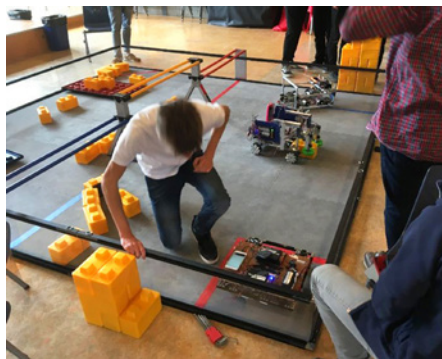
Lesmodules in Beekvliet-uren

Beekvliet kent in de bovenbouw al jaren een systeem met keuzewerktijdduren, waarin leerlingen naar eigen keuze hun leeractiviteiten bepalen: zelfstandig studeren of een steunles bijwonen in een vak waarvoor dat nodig is. Met ingang van dit jaar is de school op zoek naar een bredere invulling van deze uren, die sindsdien als 'Beekvliet-uren'

door het leven gaan. Het gaat steeds om modules van vijf of zes lessen waarin leerlingen verbreedend nieuwe zaken kunnen leren. Docente Marjolijn Smits heeft inmiddels in dit kader een module EHBO aangeboden en drie leerlingen uit klas 5 hebben twee modules opgezet voor hun medeleerlingen uit klas 4: programmeren en Japans. Het is de bedoeling dat het aanbod geleidelijk aan gaat groeien. Leuke ideeën zijn trouwens ook van harte welkom, dus als er lezers van TN zijn die graag een module zouden verzorgen, mogen zij gerust contact opnemen met afdelingsleider Daniëlle Schuijffel: d.schuijffel@gymnasiumbeekvliet.nl

First Tech Challenge

Op zaterdag 5 oktober was de aula van Beekvliet omgebouwd tot een waar programmeer-, experimenteer- en testparadijs. Negen teams uit het hele land, waaronder een team uit Stadskanaal, waren afgekomen op de officiële 'oefenwedstrijd' van de First Tech Challenge, een robotwedstrijd waaraan inmiddels twee teams met Beekvlieters deelnemen. De dag bood de teams de gelegenheid

Twee robots in actie op het officiële speelveld van de First Tech Challenge

om met hun ontwikkelde robot de eerste tests uit te voeren op het officiële wedstrijdveld waarop de robots later in het jaar allerlei opdrachten moeten kunnen uitvoeren. Het Brabants Dagblad kwam een kijkje nemen en schreef onder andere: "Wij doen voor de tweede keer mee, en dit is de eerste keer dat hier een oefenwedstrijd wordt gehouden. Behalve het ontwerp, bouwen en programmeren van de robots telt ook de samenwerking", aldus Beekvliet-docent Binno Louwerenburg. Guus Dohmen, leerling van Gymnasium Beekvliet, zorgde er twee jaar geleden voor dat First Tech Challenge ook op zijn middelbare school werd geïntroduceerd. "Ik had meegedaan en dat was erg leuk. Toen heb ik de school erover verteld." (BD, 7 oktober 2019)

Van gymzaal tot danslokaal

Hetzelfde Brabants Dagblad had ook opgepikt dat dit jaar al vanaf het begin van het schooljaar (weer) een groepje leerlingen fanatiek was begonnen met stijdansen. Onder leiding van oud-leerlinge Laurien Broeders (2016) en docent biologie en science Luuk Leerling toveren zij wekelijks de gymzaal van Beekvliet om tot een danszaal, waarin soms wel twintig leerlingen uit de bovenbouw actief aan de gang gaan. Met het oog op het gala aan het einde van het jaar, maar vooral ook voor de lol. Het BD tekende onder de kop "Geen silent disco, maar wel quickstep en rumba" onder andere op: "Dat plezier spat er inderdaad vanaf. Zeker bij Juliëtte (18) uit de vijfde klas. "Ik was eerst niet enthousiast. Maar mijn moeder zei dat ik dat maar moest doen. Daar heb je de rest van je leven plezier van. En ze had inderdaad gelijk. Na een

paar lessen vond ik het erg leuk. Ik doe nu voor het tweede jaar mee. (...) En nee, ik heb geen blauwe tenen omdat de jongens het niet kunnen. Dat gaat eigenlijk best soepel. We dansen op sokken. Dat scheelt als je toch per ongeluk bij iemand op de tenen stapt", lacht ze. Gijs is vandaag de partner van Juliëtte. Hij danst op kleurige 'Happy Socks' met gele citroenen erop afgebeeld. Ze zwieren samen langs de badmintonlijnen van de gymzaal en gaan helemaal op in de muziek. (...) Laurien tot slot: "We oefenen tegen de gala-avond ook nog in 'kostuum' en met hakken. Dat is toch anders. En wie wil, kan dan nog een spoedcursus komen doen met tweemaal per week danslessen. Maar veel plezier hebben met stijdansen, dat is de hoofdgedachte." (BD, 23 oktober 2019)

Schotse gasten in bevrijdingsdefilé

Schotse en Nederlandse leerlingen samen met burgemeester Van Rooij van Meierijstad in 'The Duck'

Voor het eerst na enkele jaren pauze waren er in oktober weer leerlingen van Trinity Academy in Edinburgh (Schotland) op Beekvliet voor een uitwisseling met onze leerlingen van klas 5. De Schotse leerlingen volgden het inmiddels 'gebruikelijke' uitwisselingsprogramma met

Schotse leerlingen dansen met hun Nederlandse 'partners' de Ceilidh, onder doedelzakbegeleiding en massale belangstelling

verblijf in het gastgezin van hun Beekvliet-gastheer, excursies en vier dagen stage bij een bedrijf of instelling. Maar in de week dat zij hier waren, werd dit jaar in Schijndel gevierd dat het dorp 75 jaar eerder bevrijd was door met name Schotse en Engelse soldaten. Op 23 oktober werd daarom een herdenkingsdefilé van een veelheid van militaire voertuigen tussen Wijbosch en Schijndel georganiseerd, met een afsluitende ceremonie en kranslegging. Op initiatief van een van de ouders van een deelnemende Beekvliet-leerling werden de (Schotse en Nederlandse) leerlingen uitgenodigd om deel te nemen aan deze herdenkingsactiviteiten. Ze reden mee in 'The Duck', een van de pantservoertuigen, deels samen met burgemeester Van Rooij van Meierijstad. De begeleidende doedelzakspelers nodigden de Schotse leerlingen spontaan uit om

de herdenking op te luisteren met de ceilidh, het traditionele Schotse dansen dat tijdens vele officiële gelegenheden gebruikelijk is. Zo geschiedde! Al met al was het deelnemen aan deze herdenking voor de leerlingen een bijzondere ervaring in een toch al geslaagde uitwisselingsweek.

Op het moment dat ik dit schrijf (begin december) staan de volgende internationale gasten alweer te popelen om een week richting Beekvliet te komen in het kader van een van onze Erasmus+-projecten. Zij zijn alweer naar huis als dit stuk verschijnt, maar dat betekent dat we in de volgende editie van TN meteen weer wat internationaals te melden hebben. Ik 'spreek' jullie weer in 2020, tevens het jaar van de volgende Beekvliet-reünie! ★

I Kerstborrel-etiquette

Column Femke Hellings, tekstschrijver, columniste en leerlinge van 1991-1997

Volgens mij is dit mijn zesde toastje met paling. Ik ben halverwege mijn derde wijntje en schat dat ik nu op zeven kerstkransjes zit. Tijdens de vijfde kerstviering in twee weken tijd. Net als jij bevind ik me midden in de tijd van netwerkborrels, oudejaarsbijeenkomsten, kerstmarkten en decemberdinners. En ik probeer ze een beetje ongeschonden door te komen allemaal.

Zie ik daar die klant, juf, relatie of kennis met wie ik nodig eens moet bijpraten? Ik gris mijn drankje van tafel en wissel net zo snel van gesprekspartner als van bitterbal. Het lijkt wel alsof lachen en kletsen net wat makkelijker gaat met een biertje van de tap dan met een bakkie uit de koffieautomaat. Gelukkig merk ik dat niet ieder gesprek ergens over hoeft te gaan. Ik ben duidelijk niet de enige die moe is van een jaar hard werken en toe is aan vakantie. En dus hebben we het vooral over de amuses en de bladerdeeghapjes. Zou het nog gaan sneeuwen deze vakantie? Wat zijn jouw plannen met de feestdagen? Terwijl we nog maar een gevuld ei naar binnen proppen.

Ondertussen herinner ik mezelf aan mijn limiet van drie wijntjes, met mijn imago in het achterhoofd. Ik doe mijn best de roddel over de scheiding van die vrouw naast ons niet te verspreiden en kijk van een afstandje naar de tekeergaande collega's op de dansvloer. Alsof ik me nog niet voorbeeldig genoeg gedraag, lukt het me ook nog boven de glühwein niet over die tariefsverhoging te beginnen. So far so good.

Nog even en ze zijn weer achter de rug, die borrels. Zodra de kerstpakketten uitgekapt, eindejaarsgeschenken uitgedeeld en gourmetschotels verorberd zijn, mogen eindelijk mijn out-of-officemelding en joggingbroek aan. Genoeg geproost en gevreten. Kom maar op met die vrije dagen. In januari ben ik weer op kantoor, uitgebuikt en uitgerust.

Hopelijk kruip ook jij na Kerst en Oudjaar weer met een gerust hart achter je bureau en heb je je niet al te schandalig gedragen. Heb je nu toch iets te uitbundig op de bar staan dansen? Of niet gelachen om het grapje in de nieuwjaarsspeech? No worries, het lekkere van de kerstborrel is dat niemand zich nadien iets herinnert. En in 2020 beginnen we allemaal weer met een schone lei. ★

Femke Hellings werkt als zelfstandig copywriter en columniste, is moeder van drie jongens en neemt ons als collega-ex-Beekvlieter regelmatig mee in haar ondernemende bestaan. Femke volgen doe je via www.typischfem.nl, LinkedIn, Facebook of Instagram.

Spiegelinterview: portret van twee rectoren

Het leek de redactie een aardig idee om twee rectoren uit nogal uit elkaar liggende tijdperken aan een 'spiegelinterview' te laten deelnemen: Carla Faassen, gestart in 2012 en Arnold Wintjes uit de periode 1970 -2002. Om de loop van het zo'n gesprek niet geheel van de dynamiek van de personen en het moment te laten afhangen, had ik vooraf 24 vragen ter overdenking naar hen gestuurd. Uiteraard is lang niet alles aan bod gekomen, maar binnen het bestek van ruim twee uur zijn veel boeiende onderwerpen en statements gepasseerd.

Door Peter van Overbruggen

Vooraf stelt Arnold vast dat het bij een rector niet zozeer om de persoon zelf gaat, maar dat diens functioneren vooral bepaald wordt door de tijdsomstandigheden, de toestand en mogelijkheden van de school. Of deze opmerking een eerste afleidingsmanoeuvre van hem was, weet ik niet...

Wat zijn de speciale kenmerken van Beekvliet?

Carla schetst het huidige beeld: "We zijn een kleinschalige school met een familiegevoel. We doen veel voor de leerlingen om hen zich thuis te laten voelen. Onze toelatingseis is mild, de vereiste citoscore was bijvoorbeeld altijd lager dan voor een VWO-afdeling van een HV-school. Als criterium geldt een HAVO-VWO-advies, geen zuiver VWO-advies. Als leerlingen uitvallen, heeft dat eerder te maken met motivatieproblemen dan met de capaciteiten."

Arnold bevestigt dat de zorg voor de leerlingen op Beekvliet van oudsher groot is. De thuisbezoeken waren en zijn typerend voor Beekvliet. Hij stelt dat er nauwelijks verschil is in de 'kwaliteit' van leerlingen met een HV-advies en met een puur VWO-advies. Als de cito hoog

was en het advies laag, gaf het advies de doorslag.

Carla: "We volgen uiteraard wel het onderbouwrendement en de examenresultaten om ons aannamebeleid te evalueren."

Wat is het gymnasiale karakter van de school? Waaruit blijkt dat en hoe belangrijk is dat?

Carla: "Bij ons zijn Latijn en Grieks verweven met andere vakken als filosofie en ook met buitenlesactiviteiten zoals toneel. Via de geweldige indruk die ik kreeg van het toneel op Beekvliet ben ik destijds enthousiast geraakt voor de school. Beide klassieke talen zijn niet zomaar 'een vak erbij'. Dit maakt

"Voor ouders is vaak het hoogst haalbare heel belangrijk."

een gymnasium wel pittiger dan een atheneum. Brugklassers krijgen al in klas 1 zelfs twee uur Latijn en Grieks om aan het eind van klas 3 een goede keuze te kunnen maken. De motivatie voor de klassieken is op die manier toegenomen. Het gros van de leerlingen kiest overigens niet bewust voor een gymnasiumopleiding met Grieks en

Latijn, maar voor de sfeer en het niveau van de school. Voor ouders is vaak het hoogst haalbare heel belangrijk."

Arnold: "Latijn en Grieks zijn wel onderscheidende vakken. In mijn tijd moest het gymnasium bij leerlingen en ouders meer gepromoot worden, omdat de ongedeelde brugklas en de middenschool toen alle aandacht hadden. Als categorale gymnasia moesten we proberen te overleven, terwijl nu meer aandacht is voor de inhoud van de klassieke talen. Overigens is Grieks op Beekvliet ooit facultatief geweest, bij de invoering van de basisvorming; de leerling kon toen van meet af aan kiezen tussen antieke cultuur en Grieks."

Carla: "In Curriculum.nu is 70 % van het curriculum voor elke VO-opleiding standaard en verplicht. De klassieken zitten in de vrije ruimte. Hoe dit vorm gaat krijgen moet zich nog uitwijzen in de toekomst. Er is de gymnasia verzekerd

dat er geen stelselwijziging komt met de invoering van curriculum.nu.

Wat voor type rector ben je (denk je zelf)?

Carla: "Ik kom vanuit het hoger onderwijs en merk dat hier de contacten laagdrempelig zijn: het onderling vertrouwen is er. Ik ben niet 'van sturing', maar je moet wel structuur bieden. Leiding geven aan professionals betekent voor mij het verzilveren van creativiteit: je mag je goede ideeën uitwerken. Maar je moet er wel voor zorgen dat je keuzes maakt, niet alles kan."

Arnold: "Toen ik als 31-jarige als rector aantrad, kwam ik in een oud leraren-corps. Ik kon niet boven hen gaan staan, maar ze verwachtten het eigenlijk wel. Op een gegeven moment zeiden de leraren 'jij' tegen me, maar de conciërges niet. Er was sprake van gelijkwaardigheid, ik kreeg 'genade van staat': goodwill

vanuit mijn functie als rector. Ik kon hen overtuigen van het feit dat zij ook medeverantwoordelijk waren voor de goede gang van zaken. Iedereen had hier ook een sleutel van het gebouw, een kwestie van vertrouwen.”

Hoe zien je collega's jou, denk je, als persoon? Wat hoop je dat ze zien?

Carla vertelt hoe zij haar entree maakte op Beekvliet. Voor het sollicitatiegesprek werd ze aan een tafel gezet, die op een afstand stond van

de u-vormige formatie van een breed samengestelde sollicitatiecommissie met ouders, leerlingen, medewerkers. Zij hoorde toen bij de laatste twee kandidaten.

“Toen ik op Beekvliet kwam wilde ik die afstand verkleinen en wilde ik zichtbaar zijn. Er wordt tegen je opgekeken, zeker in het begin, maar ik houd van gelijkwaardigheid. Ik kwam hier in een goed team, waarin we samenwerken als hoogopgeleide professionals. Er moet geen afstand zijn, je moet hen ruimte en vertrouwen geven. Dat gevoel was een beetje verdwenen vanwege de voorgaande situatie. Daarom heb ik mijn bureau ook vooraan in mijn kamer gezet; iedereen kan mij al van buitenaf zien.”

Arnold: “Mijn benoeming als opvolger van de laatste seminarierement, Toon Ooms, werd formeel geregeld door het bisdom. Het waren spannende tijden met in de sollicitatiecommissie een actiegroep van ouders voor het behoud van de

school, want het bisdom wilde de school sluiten. Die dreiging was groot in mijn eerste periode. Uiteindelijk kwam de overheid over de brug om het gebouw te bekostigen en vond de overdracht naar OMO plaats.”

Als we het hebben over het einde van de seminarietijd, merkt Carla op dat er nog een zekere correlatie is met die voorgeschiedenis van Beekvliet. Ze zit sinds kort in de raad van advies van de theologische faculteit Nijmegen, vanwege de aansluiting met de middelbare school en het vak levensbeschouwing.

“Het bisdom wilde de school sluiten; die dreiging was groot in mijn eerste periode.”

Overigens merkt Carla een belangrijk verschil op met de mannelijke dominantie van vroeger: in het rectorenoverleg bestaat de helft van de rectoren nu uit vrouwen. Bovendien is de doorloopsnelheid (te) hoog. Zij is nu zeven jaar rector en een van de langst zittenden zowel bij de gymnasia als bij OMO. Met deze snelle wisselingen is wel de continuïteit van onderwijsbeleid in het geding.

Wat denk je dat je collega's van een rector verwachten?

Carla: “Een rector moest vroeger een classicus zijn, dus er was aanvankelijk vanuit het personeel een zekere gereserveerde houding: ik was geen classica en kwam niet uit het voortgezet onderwijs.

Arnold: “Vroeger kwam een rector voor het gymnasium altijd voort uit middelbaar onderwijs, vaak ook uit de eigen school, en was meestal een classicus.”

Carla: “We hebben laatst een stagiaire gehad die eerst in het bankwezen gewerkt heeft en in het onderwijs nu veel voldoening vindt om iets voor leerlingen te betekenen.”

Hoe gaat Beekvliet met de leerlingen om?

Arnold: “Tegenwoordig is de benadering van leerlingen heel anders, veel persoonlijker. Er zijn ook meer trainingsmogelijkheden voor docenten om zich daarin te ontwikkelen.”

Carla: “De benadering is steeds meer waardierend en vooral gericht op wat goed gaat. Dit is een benadering die steeds meer gymnasia nastreven. Wat de pedagogische ontwikkeling van docenten betreft kennen we het collegiale lesbezoek in de school. Docenten geven elkaar daarbij feedback. Ook worden er leerlingenenquêtes afgenomen. We spreken niet meer van functioneringsgesprekken maar van ontwikkelgesprekken.”

Arnold: “Pas in 1995 zijn de functioneringsgesprekken (persoonlijke gesprekken) gestart; ik voerde ze zelf en ze hadden geen consequenties. De beste ontwikkeling is later geweest, dat docenten bij elkaar in de les gingen kijken.”

Carla: “De leerlingen kijken daar in het begin soms wel vreemd van op. Alsof er dan iets aan de hand is.”

Zijn de leerlingen veranderd?

Arnold: “De leerling is niet veranderd, maar de omgeving en de tijden zijn gewijzigd. Toen ik zelf leerling was op het Canisiuscollege in Nijmegen werd ik met ‘Wintjes’ aangesproken. Mijn eerste leerlingen in Arnhem hadden al voornamen maar zeiden wel ‘U’ tegen

Kan Beekvliet nog aan gekwalificeerde docenten komen?

Carla: “Het invullen van vacatures is in deze tijd van personeelsschaarste lastig, vooral doordat we niet in de stad zitten. Voor potentiële eerstegraden en stagiaires uit de studentensteden Nijmegen en Tilburg is onze locatie niet zo handig te bereiken.

De beeldvorming over het leraarschap in de pers is bovendien niet positief, terwijl de salariering zeker niet minder is ten opzichte van vergelijkbare beroepen in het bedrijfsleven. Vroeger kreeg je soms eerder vanzelf een hogere schaal op grond van je bevoegdheid, maar nu moet je je er wel voor profileren door extra scholing, inzet en taken. We zijn wel een school met relatief veel LD-docenten, want voor onze leerlingen is het belangrijk dat je een adequaat niveau van kennis kunt bieden. Dat betekent dus meestal een universitair niveau.”

Arnold: “Er zijn weinig gegadigden voor het leraarschap. De maatschappelijke status is laag. Maar de arbeidsvoorwaarden zijn gunstig, met veel mogelijkheden om je eigen tijd in te delen. Het is een mooi en divers beroep.”

Knip- en plakwerk van het docententeam ca. 1980. In het midden Wintjes en van Rijnsoever.

hun leraren. Daarna kwam er die anti-autoritaire golf, het je en jou zeggen tegen leraren en met zelfs dolle mina's op het schoolterrein van Beekvliet. Later werden leerlingen 'gemakkelijker' tegen opzichten van school; je kon met hen overleggen. Anderzijds groeide ook de baantjescultuur en besteedden de leerlingen ook minder tijd aan schoolzaken."

Carla heeft de indruk dat leerlingen vroeger minder braaf waren en meer mochten.

Carla heeft de indruk dat leerlingen vroeger minder braaf waren en meer mochten. Leerlingen zijn veranderd, omdat ook de ouders zich anders opstellen. "Het is wel grappig dat examenleerlingen vinden dat brugklassers te veel met hun telefoon bezig zijn. Ik

heb wel eens een mobielloze pauze voorgesteld, maar de bovenbouwleerlingen vonden dat niet nodig omdat ze er zelf al verstandig mee omgaan. Overigens begeleiden zogeheten mini-mentoren de brugklassers met persoonlijke problemen en op schoolgebied. We doen er ook alles aan om leerlingen bij school te betrekken: debatclub, schoolkrant, leerlingencommissie, kunstcommissie. De horeacommissie maakte laatst de tosti's en de drankjes klaar." *Carla:* "Onlangs hoorde ik van een ouder die ik door de school rondleidde, dat ze de leerlingen zo netjes en correct vond. Het soort leerlingen is ook heel divers, van afkomst, milieu, niveau, met diverse problematieken, maar de onderlinge betrokkenheid en deelname aan gemeenschappelijke activiteiten is groot." *Arnold:* "Beekvliet is een streekschool gebleven; Gestels en Schijndels zijn belangrijke voertalen."

Carla: "Laatst werd de school door iemand 'Bleekvliet' genoemd. We zijn nog steeds een redelijk witte school, waar leerlingen met een andere achtergrond niet opvallen. Wat dat betreft biedt de school voor iedereen kansen."

Wat is het ergste dat je als rector is overkomen?

Carla: "Dat is het overlijden van een leerling geweest. Dat treft de hele schoolgemeenschap. Maar bij zo'n afscheid krijgen leerlingen alle ruimte. De jury van de Excellente School was onlangs hier en de leerlingen vertelden nog hoe zij onder de indruk waren van de manier waarop het afscheid van de overleden schoolgenoot verlopen was. Het laat zien hoe groot de saamhorigheid is."

Arnold: "Ik herinner me het vreselijke ongeluk in 1975, toen drie leerlingen in Sint-Michiëlsgestel zijn doodgereden. In die tijd gebeurde er in de school nog niets aan herdenken, het speelde zich helemaal buiten de school af. De moderator en ik gingen naar de ouders. De klassenleraar vertelde het aan de klas en dan ging men over tot de orde van de dag. De klas was aanwezig bij de uitvaart

in de kerk. Later is er weer een groepje leerlingen uit Rosmalen aangereden. Een meisje was dood en een is invalide geraakt. In de jaren 90 werd dat anders aangepakt, veel professioneler, door hulpverleners. Toen we een herdenking in de school hadden, wilde de krant komen voor foto's en een verslag. De correspondent wilde informatie hebben, maar we hebben geen namen genoemd of foto's toegestaan, uit respect voor de familie."

We horen een bescheiden klokje klinken, dat kennelijk het einde van de pauze en het begin van de les aangeeft. Carla vindt dat een aangenaam alternatief voor een zakelijke zoemer. Arnold voegt eraan toe: "Dat is het klokje van seminarie Beekvliet, dat in de tijd van jou, Peter, het signaal was voor het Angelusgebed." Carla vertelt tot slot over een recente ontmoeting met een oud-leerling van Beekvliet, uit de tijd van Arnold Wintjes. Hij zei: "Bent u de nieuwe rector? U bent zo gewoon....!" Beide rectoren zijn tot slot eensgezind in hun stelling dat een leerling met plezier moet kunnen terugkijken op zijn Beekvliettijd. ★

Jan Lurinks legt uit

"Le Chateau", Lourmarin Provence (Fr.) aquarel 1979

Jan Lurinks

Waar je in Frankrijk ook bent, je komt altijd wel ergens een kasteel tegen, zoals hier in de Vaucluse het kasteel van Lourmarin, gelegen bij het gelijknamige stadje in het prachtige landschap van de Luberon. Het eerste renaissance-kasteel dat in de Provence werd gebouwd en een van de mooiste kastelen van Frankrijk. Niet voor niets heeft het de bijnaam van "La Petite Villa Medici de Provence".

Tegenwoordig is het een cultureel centrum voor tentoonstellingen en

concerten en 's zomers wordt het een artiestenresidentie voor schilders, beeldhouwers en musici.

Prachtig zoals hier "Le Chateau" te zien is vanuit het open veld. Statig en voornaam rijst het op tussen het geboomte en de struwelen. De late namiddagzon zorgt voor een warme gloed op muren en daken. Eigenlijk is het te warm om hier op deze tijd in het open veld te zitten schilderen, maar met een strooien hoed op en snel werken is het wel vol te houden. ★

Reünie Beekvliet 2020 – Hulp gevraagd!

In het najaar van 2020 vindt de volgende Beekvliet-reünie plaats, vanwege het 205-jarig bestaan van de school. Voor de organisatie ervan is het bestuur van NMI op zoek naar vrijwilligers die het leuk vinden om mee te helpen.

Op zaterdag 1 februari om 14.00 uur houden we een kick-offbijeenkomst op Beekvliet, waarvoor we alle vrijwilligers uitnodigen.

Heb je zin om ons te helpen bij de organisatie?

Laat dat dan weten via een mailtje aan:

reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl en zet de kick-off op 1 februari in je agenda!

Samen kunnen we er weer een geslaagde reünie van maken!

Bestuur NMI

We kunnen allerlei soorten hulp gebruiken:

- Het organiseren van het middagprogramma op school
- Het organiseren van het avondprogramma
- Meedenken over de communicatie, de website, etc.
- Helpen met de techniek
- Meedenken over de administratie, de inschrijving, het 'opsporen' van jaargenoten etc.
- Meehelpen op de dag zelf

We maken het net zo bijzonder als in 2015! Foto's Martin van der Pasch.

I Hoe is het toch met ... Gerard van Boekholt?

Oud-docent biologie en decaan

Vanaf 1979 is Gerard van Boekholt 36 jaar lang op Beekvliet docent en 33 jaar decaan geweest. Van lesgeven met stencils en fruitvliegjes tot het begeleiden van leerlingen naar oud-Beekvlieters op wie je trots kunt zijn. Een lange periode waarop de bioloog tevreden en met weemoed terugkijkt. "Beekvliet gaat in je bloed zitten en dat gaat er nooit meer uit," concludeert hij.

Door Mirjan Boot-de Werd

Genietend van zijn pensioen, woont de fervente wielrenner en opa van vijf kleinkinderen samen met zijn vrouw in Boxtel waar je welkom wordt geheten met een kattenbord bij de voordeur met de tekst "Attenti al gatto". Maar in de gang kom je twee metalen honden tegen. "Ja, die blaffen niet," verklaart de oud-docent.

Hoe bent u tot de keuze gekomen om docent biologie te worden?

"Er zijn nog foto's van mij in de kinderstoel thuis in Boxmeer met kuikentjes erbij. Ik vond het leuk om met plantjes en diertjes om te gaan. Je kunt dus wel zeggen dat ik er al vroeg interesse in had," lacht Gerard. "De keuze om biologie te gaan studeren in Utrecht, was dan ook vanzelfsprekend. Ik hoefde er niet lang over na te denken en bovendien had je in die tijd nog geen decaan. Het had ook net zo goed geneeskunde of diergeneeskunde kunnen zijn. Wel heb ik lang getwijfeld of ik de richting van onderzoek in zou gaan of het onderwijs," vertelt de oud-docent. "Voor mijn doctoraal examen heb ik namelijk het gedrag van bijen onderzocht. Ik merkte wel dat het gedrag onder de wetenschappelijk medewerkers

Portret van Van Boekholt, getekend door Jan Lurinks

niet altijd plezierig was. En omdat een vriend van mij bijverdiende als docent, ben ik zelf ook drie maanden les gaan geven op een gymnasium in Utrecht. Dat beviel me goed. Maar het was wel een strenge school waar iedere ochtend tijdens het eerste lesuur nog uit de bijbel gelezen werd. We mochten als biologiedocent

zelfs niet over de evolutie praten. Dat werd al direct duidelijk gezegd bij de sollicitatie. Toch merkte ik daar wel dat de onderwijsomgeving me meer aansprak dan onderzoek."

Had Beekvliet restricties wat betreft het doceren over de evolutietheorie?

"Op Beekvliet is nooit gesproken over beperkingen. De evolutietheorie is daar geen punt geweest. Ik zat in de sectie biologie met Toon Verdonk (red. oud-biologiedocent en priester). Toon praatte heel veel," vertelt Gerard lachend. "Maar zoals hijzelf altijd zei 'je hoeft niet te luisteren'. Hij was een bijzonder iemand die heel vooruitstrevend was, zeker als priester. Toon maakte bijvoorbeeld gebruik van allerlei stencils naast de lesmethode. Dus de evolutietheorie werd ook gewoon gedoceerd. Ik meen me te herinneren, dat hij zelfs een artikel in een of ander blad heeft gepubliceerd over klimaatverandering. Hij was daar echt wel mee bezig en daar zijn tijd in vooruit. Als beginnend docent conformeerde ik me met de lesmethode die

"We mochten als biologiedocent zelfs niet over de evolutie praten"

Toon hanteerde. Pas later heb ik een modernere methode ingevoerd met bijvoorbeeld multiple choice-oefeningen. Het eindexamen biologie bestond namelijk in die tijd uit MC-vragen en ik vond dat we de leerlingen daar beter op voor moesten bereiden."

U werd op Beekvliet altijd aangesproken als 'mijnheer Boekholt', maar het is dus Van Boekholt.

"Ja, het is mij een raadsel hoe dat

ontstaan is," vraagt de oud-docent zich af. "Dat heb ik ook nooit begrepen, maar het is toch echt Van Boekholt hoor."

Waar bleven de fruitvliegjes na het biologiepracticum?

Gerard begint te lachen. "Dat was wel een uniek practicum, hè. Het wordt nog steeds gegeven op Beekvliet. Het was veel werk om dat practicum voor te bereiden. We kochten stammen die we het hele jaar in leven hielden. De amanuensis selecteerde de onbevuchte vrouwtjes, want je wilde homozygote exemplaren hebben voor het practicum. Ook de mannetjes werden geselecteerd. Een tijdrovende klus. Na het practicum werden de fruitvliegjes ofwel Drosophila's verdoofd en werden ze in een pot met water en olie gestopt. Door de olie verstopten hun ademhalingsbuizen en gingen ze dood. Maar als ze langer verdoofd waren, stierven ze ook hoor. Uiteindelijk gooiden we de vliegjes dus weg."

Met leedwezen namen wij kennis van sabotage waardoor heden overleden na een moedige strijd bij een temperatuur zo rond de zestig graden, waarvan er tien teveel waren, geheel onverwachts en dankbaar voor alles wat zij voor ons hebben betekend, onze innig geliefde en zeer zorgzame mutanten

DROSOPHILA MELANOGASTER
roepnaam BANANEVLEGGES

op de leeftijd van 3 hele weken

Daar freude een bioloog by zijn vliegende dood,
En sprak: „Kunt gy we vallen niet bewegen,
Kunt gy niet staan? Nooit hebt ge zoo gezwegen...
Gy zijt mijn vliegje niet, dat vroedijk floot!”

Dit is geen vlieg meer: zij schijnt ontloot
Van wenschen, en zo rustig reeds gezagen,
Alsd zij, wat zij wenschte hadt verneegen,
En of zij lang gehoopt geluk genoot:

— „Dood (sprak een oudere bioloog) is uw genoot.
Nooit kust hij meer: nooit hoort ge meer zijn zangen.”
Toen schriede de bedoogde haar gemis was groot...

„Dank, hadt gy lief! 't geluk heeft zij ontvangen,
(Zie de ander) leven en verlangen vloot.
Gelukkig is, wie niets heeft te verlangen.”

Boxtel: G.J.L.J. Boekholt
en zijn leerlingen

27 september 1983
Kabinet natuurkunde – biologie
Gymnasium Beekvliet

De crematie heeft op uitdrukkelijk verzoek van de overledenen in stilte plaatsgevonden.
p.s. De overledenen zijn niet opgebaard.

Romereis 2015.

Hoe bent u als docent op Beekvliet terecht gekomen?

“Nou, eigenlijk via de conrector van het Sint-Janslyceum in Den Bosch,” merkt de bioloog op. “Omdat ik toch weer graag richting Brabant wilde gaan, solliciteerde ik bij het Sint-Janslyceum, waar ik in 1978 als invaller ben begonnen bij een heel leuke sectie. Met mijn vrouw ben ik vervolgens naar Boxtel verhuisd. Echter op het Sint-Janslyceum was ik niet zeker van het aantal lessen, vandaar dat de conrector, tevens een goede kennis van Arnold Wintjes (oud-rector), mij tipte dat er op Beekvliet een vacature was voor een biologiedocent. Drie jaar ben ik op en neer gereden tussen Den Bosch en Sint-Michielsgestel. Beekvliet was groeiende met toen nog 400 leerlingen. En omdat de enige biologiedocent, Toon Verdonk, minder uren les ging geven, kon ik mijn uren uitbreiden. Tevens stopte Sjef Smolders (oud-gymdocent) als decaan, dus kon ik mijn lessen op Beekvliet ook nog eens prima aanvullen met het decanaat, wat ik heel leuk vond.

In 1982 ben ik dan ook gestopt bij het Sint-Janslyceum.”

U heeft zich enorm ingezet als decaan op Beekvliet.

“Eigenlijk ben ik er ingerold als decaan,” legt Gerard uit. “Ik heb er geen opleiding voor gevolgd. Ik schoof aan bij de gesprekken die Sjef Smolders voerde. En ik ben begonnen met alle folders van vervolgoopleidingen te ordenen. Een flinke klus, maar daardoor leerde ik wel alle vervolgoopleidingen kennen. Verder bezocht ik regelmatig hogescholen en universiteiten en ook de bijeenkomsten met collega-decanen uit de regio leverden veel informatie op. Als decaan fungeer je als een soort encyclopedie om leerlingen zo goed mogelijk te adviseren”.

Wat doet een decaan?

“Als decaan help je leerlingen keuzes te maken in een oerwoud van opleidingsmogelijkheden. 36 Jaar geleden maakten leerlingen een interressetest, wat een

leidraad vormde voor de gesprekken met ze over welke opleidingsmogelijkheden erbij zouden kunnen passen. Ik werkte ook een tijdje met een soort tijdschriftje met allerlei vragen en informatie. Maar dat was niet altijd even geweldig, omdat die tijdschriftjes naar mijn mening niet voldeden aan het niveau van een gymnasium. Het was toen een beetje behelpen. Dus ik praatte veel met leerlingen over hun interesses in en buiten de school, en welke vakken ze leuk vonden. Internet bestond in die tijd nog niet, dus als decaan moest je veel van alle vervolgstudies afweten. Zoals ik al zei, je fungeerde als decaan als een soort encyclopedie. Nu is het hele keuzetraject voor een vervolgoopleiding nog complexer geworden. De leerlingen starten inmiddels wel met een digitaal vraagtraject. Maar er zijn zoveel studierichtingen. Binnen de bachelors heb je vaak al varianten en binnen de masters sowieso. Maar leerlingen kunnen ook uitwijken naar masters van andere opleidingen. Als decaan dien je heel veel te neuzen en de hogescholen en universiteiten te blijven bezoeken om op te hoogte te blijven om leerlingen goed te kunnen adviseren.”

Heeft u leerlingen een bepalende richting in gestuurd?

“Ik hoop niet dat ik bepalend ben geweest in de keuze voor een studie. Je hebt wel een adviserende rol en voert gesprekken met leerlingen. Maar het is hun keuze! Ik geef alleen de mogelijkheden aan wat bij ze zou kunnen passen. De leerlingen kunnen veel informatie krijgen via oud-leerlingen die op Beekvliet komen spreken over hun opleiding en tijdens de beroepenavond. Ik adviseerde leerlingen om mee

te lopen met een oud-leerling. Samen met Sjef Smolders heb ik de informatie- en de beroepenavonden opgestart. In de begintijd, dus voor het digitale tijdperk, was dat nog een hele klus: je stuurde brieven naar het thuisadres van leerlingen, belde er dan achteraan. Je was avond aan avond aan het bellen. Nu met Facebook en LinkedIn en de mobiele telefoons gaat dat veel gemakkelijker en sneller. Oud-leerlingen zijn heel belangrijk voor Beekvliet. Ik volg nog steeds veel oud-leerlingen via LinkedIn,” vertelt Gerard. “Als iemand promoveert, probeer ik daar ook naar toe te gaan. Petrie van der Zanden (zie ook pag. 34) bijvoorbeeld promoveert op het onderzoek naar de factoren die een rol spelen bij het succes van eerstejaars studenten. Ze heeft hiervoor ook onderzoek gedaan op Beekvliet. En dan blijkt dat ook docenten zelf een heel belangrijke rol spelen. Dat is voor het decanaat een heel waardevolle promotie. En laatst ben ik bijvoorbeeld naar de boekpresentatie ‘t Hooge Nest van Roxane van Iperen geweest. Ik ben daar dan met enige trots, vanuit het feit dat je als decaan die leerlingen ook begeleid hebt in hun keuzes. Voor wat het waard is hoor,” merkt de oud-decaan nuchter op.

Wat zijn nog meer de dagelijkse bezigheden van een gepensioneerd leraar biologie?

“Je begint met het wat later zetten van je wekker, en dan sta je op je gemak op om te ontbijten en de krant te lezen. De ochtenden zijn daarmee al aardig gevuld. Maar natuurlijk ondernemen we ook veel. We gaan vaak op vakantie: met de caravan naar Frankrijk om daar te fietsen en maken verre reizen naar

Gerard van Boekholt werkt aan een wervel van een *Diplodocus*.

bijvoorbeeld Indonesië of Zuid-Afrika. Boeken lezen doe ik vooral op vakantie. Actuele thema's zoals de stikstof- en pfas-problematiek en de klimaatverandering volg ik. Ik ben wel benieuwd hoe dat afloopt. En verder fiets ik veel, bijvoorbeeld 1 à 2 keer per week met Kees Wintermans (oud-docent levensbeschouwing) bij een wielervedingsclub in Boxtel. In de winter vind je me in de sportschool om de conditie op peil te houden. Tijdens vakanties in Frankrijk beklom ik weleens de Mont Ventoux of fietste ik in de Pyreneeën. Maar dan moet ik wel in goede conditie zijn, want ik heb een hekel om halverwege terug te gaan. Als ik goed in vorm ben, ga ik het

toch maar weer eens proberen hoor," neemt Gerard zich voor. "Verder bezoek ik dus promoties van oud-leerlingen. Vaak zie je dan ook nog hun vrienden uit de Beekvliettijd. Dat vind ik ontzettend leuk. Tja, en sinds een jaar werk ik als vrijwilliger bij het Oertijdmuseum in Boxtel als preparateur van een heus dinosaurusskelet, een *Diplodocus* ofwel langnek-dino," meldt de oud-docent trots.

Hoe gaat dat prepareren van dinobotten in z'n werk?

Gerard legt enthousiast uit: "Je werkt met luchtdrukhamertjes om het skelet schoon te hameren. Je gebruikt veel tandartsgereedschap, zoals haakjes en tandenborstels, om de botten te ontdoen van steen en zand. Op Youtube staan filmpjes van het Oertijdmuseum waarop het te zien is." En meteen pakt Gerard zijn laptop om te googelen. (zie: <https://www.youtube.com/watch?v=O11h-6vVv-og>)

"Ongeveer 25 jaar geleden zijn drie *Diplodocus*-skeletten van gelijke leeftijd gevonden in Amerika. Vorig jaar zijn ze in onderdelen naar het Oertijdmuseum in Boxtel overgebracht. Met zo'n 40 vrijwilligers uit heel Nederland werken we, onder leiding van een paleontoloog, eraan om uit die drie skeletten straks één skelet van de langnek-dino van ca. 20 meter te bouwen. Omdat de dino's van ongeveer dezelfde leeftijd waren, zijn de onderdelen uitwisselbaar. We hopen zo'n 60 à 70% van het dinoskelet te kunnen reconstrueren. Een Nederlander die wereldwijd replica's van dinosauriërs bouwt, vult dan straks de ontbrekende botdelen aan. Je werkt aan je eigen stuk skelet," gaat de bioloog verder. "Je hebt natuurlijk heel veel wervels. En soms ben je maanden aan één stuk bezig, maar

de tijd vliegt als je ermee bezig bent. Bovendien maak je leuke contacten met andere vrijwilligers. Het zijn veel gepensioneerde mensen, maar ook jongeren zie je in het weekend of de vakanties aan het werk. En zo hoor je veel verhalen uit het veld, over vondsten en je hoort verhalen over andere musea. Het is erg leuk om te doen en heel rustgevend."

In juli 2015 ging u met pensioen. Viel het afscheid van Beekvliet u zwaar?

"Ik had anderhalf jaar daarvoor al besloten om eerder te stoppen dan de pensioengerechtigde leeftijd. Maar toch was het eerste jaar na Beekvliet moeilijk. Je mist je collega's en de contacten met de leerlingen, met name de één-op-één gesprekken met leerlingen. Die waren heel plezierig en verbreedden je blik. In het eerste pensioenjaar werd ik nog regelmatig gebeld met vragen door oud-collega's. Maar het afgelopen jaar ben ik nog maar twee keer op Beekvliet geweest. Je laat het wel los," concludeert de oud-docent.

Wat is uw leukste herinnering aan Beekvliet?

"Dat is moeilijk." Gerard denkt even na. "Nou, de meest bijzondere herinnering is toch het ongeluk op de Mont Ventoux in 1984 tijdens de Provencereis. Met Jan van Rijnsoever (red. oud-conrector) en Jan Quekel (red. amanuensis) zat ik met de leerlingen in een bus toen deze in een ravijn stortte.

Dat was heel beangstigend en maakte enorme indruk. Het heeft ons wel tot een hechte groep gemaakt. Je merkt dat op de reünies, dan is het meteen zoals vroeger. Eén van die leerlingen, Harold

Busongeluk Provencereis 1984.

van Rijen, is biologie gaan studeren. Hij heeft me voor zijn promotie en later zijn oratie uitgenodigd. Daarnaast heeft hij zelfs nog een aantal jaren gastlessen op Beekvliet gegeven," merkt de oud-docent op. "En verder heb ik genoten van de internationaliseringsreizen. Samen met Christ van den Noort heb ik een aantal jaren de internationale Comeniusprojecten, de huidige Erasmusprojecten, mee opgezet. En ik heb 11 jaar de uitwisseling met Zweden begeleid. Daar heb ik goede vriendschappen aan overgehouden. Maar de mooiste herinnering vind ik toch wel het karakter van Beekvliet: het collegiale en persoonlijke. Het voelde als een familie! Beekvliet gaat in je bloed zitten en dat gaat er nooit meer uit. Ik ben blij dat ik daar op school gekomen ben," besluit Gerard van Boekholt.

Met dank aan Gerard van Boekholt.

I Tempora Nostra 25 jaar geleden

In de rubriek Tempora Nostra 25 jaar geleden blikt Kees Quinten terug op 1994. Op 22 januari 1994 is Frans Brouns, docent Engels, plotseling overleden. Hier volgen enkele citaten uit de herdenking uitgesproken door rector Arnold Wintjes.

Door Kees Quinten

Frans Brouns

Frans Brouns werd in 1960 benoemd tot leraar aan zijn oude school "Beekvliet". Hij heeft hier 34 jaar les gegeven. Hij was dé Engelse leraar en was brugklasleider van de school. Een paar jaar geleden kon hij het wat kalmer aan gaan doen met een soort halve VUT.

In september werd hij getroffen door een hartaanval en moest hij eigenlijk voor het eerst thuisblijven. Mijnheer

Vlnr: Mary en Frans Brouns, de cab-driver, rector Arnold Wintjes.

Frans Brouns 25 jaar docent Engels

Brouns was geen gemakkelijk levende man. Hij eiste veel van zijn leerlingen en eiste vooral veel van zichzelf. Zijn lessen waren hem heilig. Hij was er altijd en hield zichzelf in bedwang om niet van de stof af te dwalen. Voor de collega's was hij erg voorkomend met belangstelling voor iedereen. Generaties oud-leerlingen zullen zich hem herinneren als de bron van hun Engelse kennis en als een vriendelijk mens die altijd klaar stond om je te helpen.

Gestelse leerlingen doen mee aan mini VN.

Uit: Brabants Dagblad 24-01-1994

Samen met VWO-ers uit Hilversum en Brunssum bereiden ruim twintig Beekvliet-leerlingen zich voor op de Model United Nations in Den Haag. In het Congresgebouw nemen tweeduizend

scholieren deel aan de nagebootste Verenigde Naties-vergadering. Beekvliet vertegenwoordigt in Den Haag Vaticaanstad en Zaïre. De hot items uit de wereldpolitiek zullen in commissies breed worden uitgemeten. Boris de Jong treedt op als commissielid mensenrechten van Vaticaanstad.

In het Beekvliet Bulletin van november 1994 besteedt rector Wintjes aandacht aan het 25-jarig jubileum van Sineke Pollmann, lerares Duits, en Toos van Veen, lerares wiskunde.

Sineke Pollmann stapte aan het begin van de roerige zeventiger jaren, rechtstreeks vanuit het bewogen Amsterdam, Beekvliet binnen. Als een van de eerste leraressen in de laatste seminariejaren. Zij is voor ons altijd een kritische lerares geweest. Haar kritische houding steunt op een heldere analyse van de situatie en op een fundamentele genegenheid voor de school, de collega's en vooral de leerlingen. Zij heeft 25 jaar kundig, plezierig en betrouwbaar meegewerkt aan het uitbouwen van onze school. Al lang voor dit meer gemeengoed werd mikte zij op inbreng en zelfwerkzaamheid van de leerlingen. Het buitenschoolse mag hierbij niet onvermeld blijven. Van de beroemde filmdagen in Hückelhoven tot haar actieve rol in de projecten Breisach en Kiel. Toos van Veen-Clabbers kwam heel jong, fragiel en kwetsbaar nog in de volle internaatstijd op Beekvliet wiskunde geven. Voorzichtig werd zij losgelaten op de jongere klassen, niet de gemakkelijkste zoals wij altijd al wisten, en op de alpha-leerlingen, niet de wiskundig besten. Orde moet je afdwingen zouden

we later zeggen. Mevrouw van Veen heeft hier altijd een zware dobber aan gehad. Zij had geen harde stem en noch het postuur noch de intentie om er hard tegen aan te gaan. Zij hield zich staande dank zij twee eigenschappen: enerzijds haar intellect en kennis van zaken en anderzijds haar geduld en bereidheid om anderen te helpen. Zij beschikt over een eigenschap die voor wiskundeleraars noodzakelijk is: zij kan uitleggen. In de steeds groeiende school en de later grote sectie wiskunde heeft ze altijd een kwantitatief beperkte, maar kwalitatief zeer wezenlijke bijdrage gehad.

De bibliotheek van Gymnasium Beekvliet

Oproep van bibliothecaris Toon Verdonk.

De bibliotheek van gymnasium Beekvliet mist een aantal boeken. Ongetwijfeld circuleren er nog exemplaren onder oud-leerlingen. Wil je je bibliotheek eens op nakijken en boeken met een Beekvliet-vignet terugbezorgen op school.

I Oud-beekvlieters in het nieuws

Regelmatig komt de redactie van Tempora Nostra publicaties over oud-Beekvlieters tegen in persberichten uit kranten, tijdschriften, van internetsites of social media. Hieronder een gevarieerde bloemlezing uit de berichten.

Door Peter van Overbruggen

Winy Maas en zijn Schijndelse glazen boerderij

Het is bepaald niet de eerste keer dat Winy Maas in het nieuws komt en vervolgens in Tempora Nostra. Nu wordt zijn destijds overstreden glazen boerderij in zijn oude woonplaats Schijndel in herinnering gebracht.

Overweldigend is het wel, dat glazen gebouw op de Markt in Schijndel. (...) De moderne architectuur in een traditioneel jasje van Winy Maas riep in het begin veel bezwaren en twijfels op. Maar nu is de Glazen Boerderij een trekpleister die de Markt laat bruisen.

(...) Bezoekers nemen er foto's (...) Is het nostalgie, geschiedenis of identiteit? Alsof je tegelijk binnen en buiten zit, want je ziet: bakstenen gevels, raamkozijnen met gordijntjes en bloempotten,

muurankers, dakpannen, luiken, rieten daken. Allemaal beelden van langgevelboerderijen in Schijndel. De in het glas geprinte foto's dragen bij aan de vervreemdende werking van het gebouw dat ook plaats biedt aan winkels, kantoren, een makelaardij, een ijscafé en een sportschool. (...) Het gebouw, dat in 2013 is geopend, heeft de vorm van een langgevelboerderij, maar is meer dan anderhalf keer zo groot en heeft een geheel glazen huid. Het is 14 meter hoog en de gevel is opgebouwd uit 866 glasplaten. Hier omarmen verleden en heden elkaar en kijken Schijndelaars in de spiegel. Het is een ironische knipoog van de architect naar zijn geboortedorp en tegelijk een pleidooi voor vernieuwing. Want in werkelijkheid was die langgevelboerderij alleen typerend voor een bepaalde periode, weet Maas.

Bezwaren waren er genoeg, het pand zou veel te groot zijn voor de Markt, te

duur, niet verhuurbaar en vloeken bij de Servatiuskerk met zijn gotische toren uit 1525. Maar sinds de Glazen Boerderij wereldwijd aandacht en bussen vol bezoekers trok, is het tij gekeerd. Schijndel is trots op of heeft op zijn minst vrede met wat in korte tijd is uitgegroeid tot een architectuuricoon. (...)

Het duurde tot in de nieuwe eeuw eer de ontwerper serieus in gesprek raakte met het gemeentebestuur. Zijn plannen voor een glazen theater leden echter schipbreuk in de gemeenteraad. "Maar toen kreeg ik te maken met wethouders van mijn eigen leeftijd. Er ontstond een wil om het ter hand te nemen. (...) Ik ging in gesprek met de gemeenteraad en toen bleek dat de raadsleden vooral een traditioneel gebouw wilden, iets als een langgevelboerderij, gebouwd met traditionele materialen als stro en baksteen."

Grenzen verleggen

(...) Als hij de Glazen Boerderij opnieuw zou mogen bouwen zou Maas het mooi vinden om uit te gaan van een grote hal in plaats van de ruimteverdeling zoals die nu is. Maar hij beseft ook: "In Schijndel kun je geen Markthal bouwen zoals in Rotterdam. Het gebouw moet commercieel te gebruiken zijn."

In Brabant heeft Maas sinds de bouw van zijn Glazen Boerderij niet te klagen over erkenning. Hij voert de regie over de herinrichting in de binnenstad van Eindhoven en in Sint-Michielsgestel komt volgend jaar zijn Groene Villa, waarvoor hij samenwerkt met Van Boven Architecten. "Mensen spreken me aan. Alleen Den Bosch wil mij niet, geloof ik. Die stad lijkt wat te behoudzuchtig. Schijndel is eigenlijk best leuk geworden,

al is het nog niet af." Zo jeuken zijn handen om aan de slag te gaan met de Servatiuskerk, tegenover de Glazen Boerderij. "Ik zou die meer open, wereldser willen maken, door er duizend deuren in aan te brengen of ramen tot aan de grond."

Bron: Brabants Dagblad, 29 augustus 2019, door Mieske van Eck

Kees Gillesse (ex. 2012) strijdt voor basisbeurs

Kees Gillesse (25) hoorde bij de laatste lichter die nog wel een basisbeurs kreeg én hij kreeg voor zijn studie staats- en bestuursrecht financiële ondersteuning van zijn ouders. "Daardoor heb ik de afgelopen jaren ook veel naast mijn studie kunnen doen, zonder een basisbeurs had ik waarschijnlijk andere keuzes gemaakt." Ook hij komt niet zonder studieschuld van de universiteit. "Ik heb nog een basisbeurs gehad en heb daardoor minder moeten lenen, maar zelfs ik maak me zorgen over mijn hypotheek voor als ik een huis wil kopen." Want starterswoningen zijn nauwelijks meer te betalen voor echte starters. (...)

Gillesse: "Jongeren zijn heel actief bezig met: wat doe ik nu en wat heb ik daar later aan." Ze willen, néé, moeten 'excelleren'. Cv's van middelbare scholieren moeten al opvallen om toegelaten te worden tot die ene studie. Daarna moet dat cv nog mooier worden om kans te maken op die, vaak gewenste, maar schaarse vaste baan. En dat, in combinatie met studiedruk én een financieel onzekere toekomst, leidt soms tot psychische problemen, stelt het rapport. (...) Gillesse: "Het wordt echt

tijd dat de overheid naar het leenstelsel gaat kijken en naar de koopkracht van jongeren."

Brabants Dagblad, 30 augustus 2019, door Cyril Rosman

Kees Gillisse maakt deel uit van het Jongerenplatform van de SER (Sociaal-Economische Raad) en werkte mee aan het rapport 'Hoge Verwachtingen'.

(...) Voor de jongerenorganisaties betekent de aansluiting van de PvdA een grote doorbraak. Kees Gillesse, voorzitter van het Interstedelijk Studenten Overleg (ISO) noemt het 'echt een dag om te vieren'. "We hebben lang het gevoel gehad dat onze zorgen niet werden gehoord", zegt Alex Tess Rutten, voorzitter van de Landelijke Studentenvakbond (LSVb). Segers (fractievoorzitter Christen Unie, red.) merkte dat gevoel van gelatenheid ook bij zijn eigen dochter. "Die zei dat haar generatie de sjaak is."

Brabants Dagblad, dinsdag 3 september 2019, door Hanneke Keultjes

Maarten van Gestel (ex. 2013)

Oud-leerling spreekt met de laatste ooggetuigen van de oorlog

(...) Journalisten Geart van der Pol en Maarten Van Gestel, beiden 24, hebben tot nu toe 30 mensen geïnterviewd die 75 jaar geleden de bevrijding meemaakten. "De oudste persoon die we tot nu toe spraken, was een vrouw uit Amsterdam van 102", vertelt Maarten van Gestel. "Die woont nog steeds in het huis waar ze in de oorlog mensen liet onderduiken. Alleen twee verdiepingen

lager, omdat ze iets minder goed ter been is."

In totaal maken ze 75 persoonlijke verhalen, naar het jubileumgetal. (...)

Hoe was het voor jullie om deze mensen te interviewen?

(...) Van Gestel: "We werden overal heel hartelijk ontvangen met iets lekkers. Niet alleen maar koffie of thee, maar ook koekjes, bonbons en in Limburg altijd taart." Van der Pol knikt: "Vlaai." Brabander Van Gestel corrigeert de Friese Van der Pol: "Ja, 'vla' dan hè? Je merkt dat het veel voor ze betekent om hun verhaal te vertellen." (...) Van Gestel werd erbij gevraagd om een groot deel van de interviews voor zijn rekening te nemen. Er waren zoveel goede inzendingen dat ze streng moesten selecteren.

(...) Van Gestel: "Veel van de mensen die we spreken, doen hun verhaal nu voor het eerst. Ze zijn het niet gewend om over hun persoonlijke ervaringen te praten, of ermee te koop te lopen. Onze generatie is individualistischer, wij praten makkelijker over onszelf en onze gevoelens. Als we iets traumatisch meemaken, gaan we in therapie. Zij niet."

"We hebben veel verhalen over traumatische ervaringen gehoord. Ik sprak een man uit Zeeland wiens huis op de dag van de bevrijding werd getroffen door een granaat, terwijl hij met zijn familie binnen zat. Toen het stof optrok, zag hij zijn moeder en zusjes om zich heen zitten: allemaal dood. Hij heeft daar nooit over gepraat, is nooit in therapie geweest. Naarmate hij ouder wordt, heeft hij er meer last van." (...)

Van Gestel: "Met een man uit Oudelande

heb ik twee uur gesproken. Ik vroeg hem achteraf hoe hij was als jongen in die tijd, in zijn vriendengroep en hoe hij daar nu op terugkeek. Hij was een beetje een meeloper, vertelde hij. Hij was gewend om over de oorlog te praten, maar niet om zo'n soort vraag te beantwoorden. Toen ik wegging zei hij: die onzin moet je er niet in zetten. Over gevoelens en zijn karakter praten, dat was onzin."

Hoe was het voor die mensen om geïnterviewd worden over zulke persoonlijke gebeurtenissen?

Van Gestel: "Sommige mensen zijn wel emotioneel geworden. Een man had het erover dat zijn vader terugkwam van het front, en dat hij als jochie geen compliment kreeg over hoe hij zijn moeder in zijn afwezigheid had verzorgd - toen rolde er een traan over zijn wang. Het kwam weer allemaal boven, zei hij." Of die man uit Maastricht, die Van Gestel vertelde dat hij altijd zo ver mogelijk van de reling van de Maasbrug vandaan loopt. "Als hij naar beneden kijkt, krijgt hij een beklemmend gevoel. Hij moest als jongetje tijdens de oorlog vaak in een kelder zitten die onder water stond. Dat donkere water brengt hem terug daar naartoe. Ik sprak hem net nog even en hij zei: sinds ons gesprek is het erger geworden. Ik kan nu echt niet naar dat water kijken."

(...) Van Gestel: "Daarom nemen we wel extra ruimte en tijd om die mensen hun hele verhaal te laten vertellen. We kunnen best een interview van 1,5 tot 2 uur doen, ook al wordt het maar een kort stukje. En als ze me daarna vragen of ik nog koffie wil en ze even wat vertellen over het dorp of hun kleinkinderen, denk ik ook: waarom niet. Ik ben hier helemaal naartoe gereden."

(...) Van Gestel: "Als journalisten zijn wij geneigd te vragen: hoe voelde dat, toen je moeder daar opeens weer stond? Waar was je, wat voor schilderij hing er aan de muur? Wij willen graag een scène schetsen. Maar dat is na 75 jaar misschien helemaal niet te reconstrueren. Dus daar moeten we voor oppassen."

Bron: Volkskrant, 7 september 2019 door Myrel Morskate

Herdenking in mineur

Door de verwoestende brand in het voormalige grootseminarie Haaren dat in de oorlog evenals Beekvliet (o.a.) een Duits gijzelaarskamp was, ging een herdenking op die plek niet door.

Voormalig Grootseminarie en gijzelaarskamp Haaren smeult na. Foto: Joost Pijnenburg

(...) Met vereende krachten zijn in een paar uur tijd veel spullen gered uit het nog nasmeulende complex. Die zijn zolang in een opslag in Haaren geplaatst. De vrijwilligers bekijken later wat er mee moet gebeuren. Zo hebben heel wat spullen waterschade opgelopen. Het is inmiddels duidelijk dat niet alleen de spullen van de expositie over het Englandspiel ten prooi zijn gevallen aan de brand. Ook die van de tweede ten-

toonstelling Haaren, een oord van bang wachten. "Veel originelen zijn bewaard gebleven omdat vrijwilliger Henk van Helvert die thuis aan het digitaliseren is. Een geluk bij een ongeluk", zegt Pommer. Van Roessel: "We hebben nog genoeg spullen om weer een museum te vullen." (...) Van Roessel: "De herbouw gaat jaren duren, als dat al gebeurt. En dan is het nog de vraag of we er terug mogen keren." (...) We gaan in ieder geval meehelpen aan een expositie die in boerderij Beekvliet in Sint-Michielsgestel gepland is en over de gijzelaarskampen in Gestel en Haaren gaat. "We zijn aangeslagen maar niet verslagen. We gaan door."

Brabants Dagblad, 9 september 2019, door Johan van Grinsven

Thijs Thielemans (ex. 1995)

Oud-leerling opent op High Tech Campus een Hoortoestel Advies Centrum.

De klinisch fysicus audioloog uit Liempde - 'zeg maar techneut' - voelt er zich thuis. (...) Gastvrij opent Thijs de toegangsdeur van het vroegere Philips-complex waarop nu de naam High Tech Plaza prijkt. Dit is Gebouw 27, de plek waar veel startende ondernemers dagelijks bijdragen aan de groei en bloei van Brainport Eindhoven. "Ik ben hier eigenlijk een vreemde eend in de bijt", lacht Thijs als hij een rondleiding verzorgt langs hippe zitjes in een industrieel decor. "Als audioloog ben ik op het eerste gezicht misschien meer zorgaanbieder dan techneut. Toch voel ik me hier thuis omdat ik technologie wil integreren in de zorg." Stralend: "En hier word ik omringd door technologie en techneuken." Wat

heet. Op de High Tech Campus werken elke dag ongeveer 10.000 onderzoekers aan innovatie. Op 1 januari 2019 kreeg Thijs de sleutel van zijn huidige werkplek. Die is onder meer ingericht met een moderne geluidsarme cabine.

Hier neemt de audioloog verschillende gehooronderzoeken af bij slechthorenden. Dat hij zijn eigen onderneming juist in Eindhoven startte is gezien zijn wortels niet vreemd. "Mijn ouders zijn allebei hier geboren en ik heb aan de TU/e gestudeerd." Maar de nabijheid van meer dan 125 technische bedrijven en een grote stad met een veel potentiële klanten droeg ook bij aan de keuze voor deze locatie. "Hier wonen meer slechthorenden dan in mijn woonplaats Liempde."

(...) "Ik maak me sterk voor korte wachttijden en wil bureaucratie minimaliseren", stelt Thijs. Hij is ook een voorstander van meer flexibiliteit. "Slechthorenden die overdag werken, moet je 's avonds de kans bieden advies in te winnen. Ik zet me als audioloog

graag in voor betere zorg aan slechthorenden, ook op tijden die in de reguliere zorg nog niet gangbaar zijn."

(...) "Mijn bedrijf bevindt zich niet voor niets op de High Tech Campus. Maar ik kijk verder en wil de instellingen van hoortoestellen in de toekomst ook op afstand aanpassen. Via internet kan ik zo ook cliënten helpen die bijvoorbeeld in Groningen wonen."

Veel ervaring

Thijs woonde op veel plekken in Zuid-Nederland. In zijn tienerjaren was hij thuis in Gemonde en Boxtel en doorliep hij gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel. Na een vierjarige hbo-studie technische natuurkunde studeerde hij biomedische technologie aan de TU/e. "Daarna was ik nog niet klaar met studeren hoor", grinnikt hij. "Ik wilde een postdoctorale opleiding volgen en koos mede op advies van mijn professor aan de Radboud Universiteit in Nijmegen voor het beroep klinisch fysicus audioloog." Hij ging tijdens die opleiding aan het werk bij een audiologisch centrum in het Zuid-Limburgse Hoensbroek en kwam later terecht bij Kentalis in Sint-Michielsgestel. Dit is het voormalige Instituut voor Doven waar Thijs sinds 2010 veel ervaring opdeed. Hij was als audioloog eveneens verbonden aan het Jeroen Bosch Ziekenhuis in Den Bosch, waar hij cliënten behandelde die een verwijzing hadden gekregen van de KNO-arts. (...)

Intussen gaat het kort na de lancering van het Hoortoestel Advies Centrum goed met de zaken. Thijs heeft alle huisartsen in de regio Eindhoven geïnformeerd over de start van zijn bedrijf.

(...) Als Thijs niet aan het werk is in het Hoortoestel Advies Centrum, is hij bij zijn jonge gezin in Liempde. "We bezoeken graag evenementen in het dorp, zoals de Boeremèrt en popfestival Limuscene. Daarnaast ben ik een fervent hardloper bij Fortuna '67 in Sint-Oedenrode. We hebben veel sociale contacten in Boxtel omdat ik daar lang gewoond heb. En als de kinderen straks naar school gaan, leren we in Liempde nog meer leuke mensen kennen."

Bron: Dichterbij, Hart van de Meijerij, uitgave Rabobank, zomer 2019, door Marc Cleutjens

Rick van Kasteren (ex. 2015)

Rick is de jonge voorzitter van tennisvereniging D'Oggelen in Esch

Hij vond het wel een uitdaging, de 22-jarige Rick van Kasteren uit Esch (...) "Ik ben gewoon in het diepe gesprongen (...) de club gaat me aan het hart. (...) Iemand moet het tenslotte doen. Ik had er zin in een tijd voor, naast mijn studie econometrie en operationele research aan de Universiteit van Tilburg." (...) De in Esch geboren en getogen Rick van Kasteren is in zijn korte tijd als voorzitter nog geen hobbels tegengekomen. (...) "Ik voel me geaccepteerd."

Bron: Brabants Dagblad, 9 oktober 2019, door Johan van Grinsven

Biografie van Maurice Pirenne (ex. 1946)

Dit boek krijgt op pagina 44 in Tempora Nostra een uitgebreide recensie. Hieronder een passage over Beekvliet uit het Brabants Dagblad. (...)

Aimabel en inspirerend

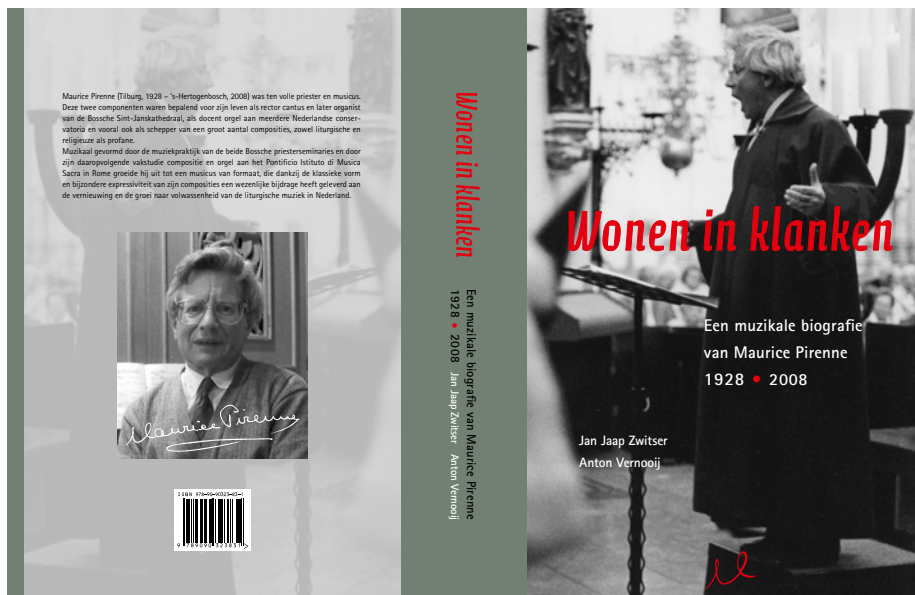
Musicoloog Jan Jaap Zwitser heeft zich ondergedompeld in Pirennes levensloop. Oud-Boschenaar Zwitser was als koorknaap verbonden aan de Schola Cantorum van de Sint-Jan. Later maakte hij Pirenne mee als registrant tijdens vele orgelconcerten. "Een intens levend mens die tijd te kort leek te hebben. Hij racete dan van A naar B. Soms zat hij achter het stuur zijn boterhammetjes te verorberen, want de maaltijd schoot er bij in. Maar hij maakte altijd tijd vrij voor een goed gesprek. Een bijzonder aimabele en inspirerende man in de omgang", weet Zwitser. "En als het even kon pikte hij een voetbalwedstrijd op tv mee." Zijn betekenis voor de Schola Cantorum is groot. "Hij tilde het koor naar een hoger niveau. Zijn enthousiasme als dirigent was aanstekelijk. Expressief zwaaiend stootte hij geregeld een muziekstandaard om."

(...) Pirenne kwam uit een kinderrijk gezin in Tilburg. "Daar ontvouwde zich het rijke Roomse leven. Van de vijf zonen werden er vier priester. De andere zoon, Louis Pirenne, is later rijksarchivaris geworden. Maurice droomde van het priesterschap." (...)

Op het kleinseminarie in Sint-Michielsgestel en het grootseminarie in Haaren werd hij tot priester opgeleid. "De sfeer op deze strenge kostschoolgemeenschap beschrijf ik." (...)

Bron: *Brabants Dagblad*, 25 oktober 2019, door Mark van de Voort

Marc Pos geeft Songfestival in Rotterdam toch een Brabants tintje
Oud-Beekvlieter (1980-1986) Marc Pos regisseert (samen met Marnix Kaart) het Eurovisie Songfestival dat volgend jaar in Rotterdam wordt gehouden.

"Marc Pos (50, links op de foto) maakte naam met de regie van de eerste serie Idols (2003). Maar hij was ook verantwoordelijk voor bijvoorbeeld de nationale inzamelacties, de Gouden Televizerring, Het Kerstmuziek Gala en Het Prinsengrachtconcert. Daarnaast stond hij aan de wieg van programma's als DWDD, Nieuwsuur en De Lama's. „Het Eurovisie Songfestival is een van de grootste en complexe regie-opdrachten die er bestaat, waar ik mijn tanden in ga zetten. We zullen de wereld laten zien wat wij als Nederland waard zijn”, zegt Pos.

Beide regisseurs worden verantwoordelijk voor de drie live shows, negen generale repetities en het cameraplan voor de ruim veertig deelnemende acts die pas een paar weken van tevoren bekend zijn. Met meer dan 180 miljoen kijkers is het Eurovisie Songfestival een van de grootste tv-shows ter wereld."

Bron: (Website) *Brabants Dagblad*, 27 aug. 2019

Alex Kühne de nieuwe directeur-bestuurder Theater aan de Parade

"Alex Kühne wordt de nieuwe directeur-bestuurder van het Theater aan de Parade in Den Bosch. De 58-jarige Kühne begint op 1 november en is

vanaf november 2008 directeur van de Schouwburg in Deventer. Hij volgt interim directeur Gijsje van Honk op, die betrokken blijft bij het theater in de voorbereidingen naar de nieuwbouw en tijdelijke locaties."

Kühne is geen oud-leerling, maar volgens oud-conrector Sjef Smolders in 1985 de eerste professionele regisseur van het Beekvliettoneel; hij regisseerde een bewerking van Miles Gloriosus van Plautus onder de titel Kolonel Bluf, opgevoerd bij het 170-jarig bestaan.

Alex Kühne, © Ronald Hissink

Hiermee werd een Beekvliettraditie geboren die nog steeds bestaat.

Bron: *Brabants Dagblad*, 20 sep 2019, door Jos van de Ven

I Een promotie met een hoog Beekvlietgehalte

Een aantal maal per jaar gaat een van de oud-docenten van Beekvliet op pad om de promotieplechtigheid van een oud-leerling bij te wonen en deze te feliciteren met de behaalde doctorsgraad. Maar nog niet eerder werd Beekvliet bij zo'n plechtigheid zo expliciet benoemd als laatst, aan het einde van de promotiezitting van Petrie van der Zanden...

Door Patrick van Aarle

Is het Beekvlietdiploma een uitstekende basis – of zelfs een garantie? – voor een glorieuze toekomst? Verreweg de meeste leerlingen (85%) kiezen ervoor om direct aansluitend aan Beekvliet aan een van de Nederlandse universiteiten te gaan studeren. Dat doen ze meestal met goed gevolg, blijkt uit de resultaten van het Nationaal Cohortonderzoek Onderwijs dat onlangs op mijn bureau belandde. Dat klinkt prima! Maar je zou je kunnen afvragen in hoeverre Beekvliet nou echt heeft bijgedragen aan dat succes in de vervolopleiding. Daarover zo meteen meer!

Een goede Beekvliet-traditie

Sommige oud-leerlingen hebben er na hun studie nog niet genoeg van en beginnen aan een promotietraject. Het is inmiddels een goede Beekvliet-traditie dat een (kleine) afvaardiging van de school probeert aanwezig te zijn bij de promotieplechtigheid van dergelijke wetenschappelijke volhouders – als we tenminste tijdig ervan op de hoogte gesteld worden. Oud-decaan Gerard van Boekholt is, sinds zijn afscheid van Beekvliet in 2015, daarbij onze voornaamste stakeholder: hij kent alle

leerlingen die promoveren uit zijn tijd als decaan en reist stad en land af om getuige te zijn van dit mooie slot van een zeer lange onderwijsloopbaan van een oud-Beekvlieter.

Op 5 november jl. was het weer zo ver: Gerard ging op weg naar de Radboud Universiteit Nijmegen. En ditmaal ging ik, Gerards opvolger als decaan, met hem mee. Want het betrof dit keer niet 'zomaar' een promotie van een oud-Beekvlieter, maar eentje met een onderwerp dat voor een schooldecaan bijzonder interessant is. De titel van het proefschrift van Petrie van der Zanden (eindexamen 2009) luidde namelijk: 'First-Year Student Success at University: Domains, Predictors, and Preparation in Secondary Education'. Daar wilden wij wel het fijne van weten: in hoeverre kunnen wij als school bijdragen aan het latere succes van onze 'schatjes van leerlingen' op de universiteit? Bij aankomst in de Aula van de Radboud Universiteit werd 'De vriendschap van de jaren hier vergeten we nooit' (Beekvlietlied, couplet 2) weer eens bevestigd: behalve Petrie, haar ouders en broer Berco (examen 2008) liepen we onmid-

De Beekvliet-delegatie na afloop bij de borrel: van links naar rechts: Gerard van Boekholt, Patrick van Aarle, Petrie van der Zanden, vriendinnen Linda van der Heijden (2009), Linda Kooijmans (2008) en Hilde van Genugten (2009) en broer Berco van der Zanden (2008). Jan Janssens was helaas niet in de buurt op het moment van de foto.

dellijk een delegatie Beekvliet-vriendinnen van Petrie tegen het lijf. Zou dat ook bijdragen aan het studiesucces, dat je je schoolvriendinnen ook na tien jaar nog regelmatig ziet?

Drie domeinen van studentsucces

Nou, daar kon Petrie gelukkig antwoord op geven. Ze begon haar verdediging namelijk met het definiëren van 'student success' door drie domeinen van eerstejaarssucces te identificeren, namelijk 1) academische prestaties, 2) kritisch denken en 3) sociale en emotionele aanpassing. Daarmee wordt het succes van een student breder bekeken dan louter in termen van behaalde studiepunten: ook het bijdragen aan academische vorming en het ontwikkelen van vaardigheden

om zich aan een nieuwe omgeving aan te passen horen in dat plaatje thuis. In haar onderzoek heeft Petrie een groep van 307 studenten (onder wie trouwens een aantal oud-Beekvlietleerlingen) gevolgd, vanaf hun examenjaar tot na het (succesvol) voltooien van het eerste jaar aan de universiteit, en hen bevraagd op deze drie domeinen. Uit de analyse van de verzamelde gegevens konden drie groepen studenten worden onderscheiden. Allereerst de grootste groep: de 'gemiddeld presterende, goed aangepaste studenten' (64%). Zij scoorden gemiddeld op academische prestaties en kritisch denken, maar hoog op het gebied van sociale en emotionele aanpassing. De tweede groep, de 'goed presterende, gemiddeld aangepaste studenten' (14%)

blonk uit in academische prestaties, maar had het idee dat hun studie hen vaak belemmerde om deel te nemen aan sociale activiteiten. En de derde groep, de 'laag presterende, laag aangepaste studenten' (22%), scoorde lager dan gemiddeld op alle drie domeinen en vond het moeilijk om zowel tijd te besteden aan de studie als aan hun sociale leven. Dit deel van het onderzoek liet duidelijk zien dat succes in het ene domein geen garantie is voor succes in de andere domeinen en dat er spanningen kunnen ontstaan tussen de verschillende domeinen. Beleidsmaatregelen hebben vaak een positief effect op één van de domeinen, maar gaan dan ten koste van de andere domeinen. Een goed voorbeeld is het ingevoerde bindend studieadvies: het leidt tot betere academische prestaties bij de studenten, maar ook tot verminderde (sociaal-emotionele) tevredenheid: de stress onder studenten is gestegen.

De rol van het voortgezet onderwijs in het succes

Het vervolgonderzoek van Petrie ging onder andere over de rol die het voortgezet onderwijs kan vervullen om het succes van studenten op deze drie domeinen te vergroten. Ze heeft interviews afgenomen met docenten en daarnaast 496 leerlingen op drie momenten ondervraagd, van hun laatste jaar op het vwo tot aan het einde van het eerste jaar op de universiteit. Daarbij heeft ze het effect van vier 'docentgedragingen' onderzocht, namelijk de mate waarin docenten 1) emotionele steun bieden aan leerlingen, 2) de autonomie van leerlingen ondersteunen, 3) studentgericht onderwijs verzorgen en 4) (reflecteren op) onderzoek centraal

stellen in hun onderwijs.

Wat bleek? Leerlingen die ervaren hadden dat hun vwo-docenten aandacht hadden besteed aan (reflecteren op) onderzoek doen, waren meer geneigd tot kritisch denken op de universiteit. Leerlingen die veel autonomie-ondersteuning van hun vwo-docenten hadden ervaren, hadden minder stress in het eerste jaar. En leerlingen die meer emotionele betrokkenheid hadden ervaren van hun docenten op het vwo, vonden het gemakkelijker om zich sociaal aan te passen in het eerste jaar op de universiteit. Er werd geen effect gevonden van de vier genoemde docentgedragingen op de academische prestaties van de eerstejaarsstudenten.

Daar zaten dus een paar interessante boodschappen in voor ons op Beekvliet, was de conclusie van Gerard en mij. In de eerste plaats moeten we ervoor zorgen dat leerlingen zich gezien voelen door hun docenten. Volgens mij is dat een van de karaktertrekken van Beekvliet, en trouwens ook volgens de recente rapporten van de inspectie en de jury van 'Excellente School'. Vooral daarmee doorgaan dus! En daarnaast moeten we de leerlingen, goed ondersteund, laten werken aan hun zelfstandigheid en aandacht hebben voor onderzoek en reflectie. De werkgroep die op Beekvliet schoolbreed bezig is met 21e-eeuwse vaardigheden zal het met plezier aanhoren. Zij zijn het afgelopen jaar bezig geweest om onder andere onze huidige activiteiten op het gebied van onderzoek doen en reflecteren in kaart te brengen en te bekijken hoe we deze voor onze leerlingen verder kunnen brengen. Erg fijn dat Petries onderzoek

ons laat weten dat dat een goede richting is om de kans op studiesucces voor onze leerlingen te verhogen!

Prof. dr. Jan Janssens (ex 1965)

Een verrassende ontknoping

Na het 'Hora est!' van de pedel werd Petrie door haar promotor complimenteus toegesproken en ontving zij de bul en de bijbehorende doctorsgraad. Dus was het bijna tijd om dat te gaan vieren. Maar voor het zo ver was, was het woord nog even aan de plaatsvervangend rector die de promotiezitting leidde, op het oog een emeritus hoogleraar. Als laatste spreker feliciteerde ook hij Petrie en concludeerde hij uit het behalen van haar doctorstitel dat zijzelf zeer succesvol het universitaire traject heeft doorlopen. "De vraag is dus", vervolgde hij, "of uw vooropleiding daar ook positief aan heeft bijgedragen. Nu heb ik even door uw proefschrift gebladerd en daarin gelezen dat u in 2009 uw diploma heeft behaald op Gymnasium Beekvliet in Sint-Michiels-gestel. Ik twijfel daarom geen seconde: ik ben ervan overtuigd dat dat een zeer positieve bijdrage aan uw studiesucces heeft geleverd." Een verbaasde blik in de zaal bij Petries vriendinnen, Gerard en mij: wat leuk, zo'n vermelding van Beekvliet, maar waarom zo expliciet? De aap kwam meteen uit de mouw: "En dat zeg ik uit eigen ervaring, want toevallig

heb ik zelf in 1965 ook mijn diploma op Beekvliet behaald..."

Herinneringen

Het bleek weer een klein wereldje van Beekvlieters onder elkaar. Bij de borrel na afloop hebben we – zowel Petries vriendinnen als Gerard en ondergetekende – kennisgemaakt met prof. dr. Jan Janssens ("met drie keer s"), examenjaar 1965, emeritus hoogleraar Orthopedagogiek, leerstoel Gezin en Gedrag. Sinds 2012 al met emeritaat, maar nog steeds actief in het vakgebied en, zo maakten Gerard en ik op uit het feit dat hij tijdens de borrel door velen werd aangesproken, vooral een graag geziene gast, met een vrolijke uitstraling en een goed verhaal. Dat bleek in ons gesprek: herinneringen aan Beekvliet kwamen bij Jan meteen weer boven. Hij vertelde ons meteen verhalen over hoe hij als jongeman door een gat in een hek van het Beekvlietterrein ontsnapte om naar de plaatselijke friettent te gaan. "Je moest wel zorgen dat je niet gesnapt werd, want dan werd je gestraft. Dan mocht je bijvoorbeeld een tijdlang niet roken." Ik weet niet of dat valt onder 'de autonomie van leerlingen ondersteunen', maar laten we zeggen dat zijn lange en mooie carrière aan de universiteit aantoont dat ook toen Beekvliet al een positieve bijdrage leverde aan studiesucces!

Het was al met al een gedenkwaardige middag met een hoog Beekvliet-karakter. Dank aan Petrie voor de uitnodiging! Voor wie meer over haar onderzoek wil weten: zie <https://www.ru.nl/nieuws-agenda/nieuws/vm/bsi/2019/vwo-docent-bijdragen-studiesucces-eerstejaars/> voor meer informatie en contactgegevens. ★

I Reünie examenklas 1967

Beekvliet in drie verhalen

De examenjaargang 1967 komt tweejaarlijks in reünie bijeen. Het streven is erop gericht een locatie te vinden die enige verwantschap vertoont met het oude Beekvliet. Op vrijdag 25 oktober was dat aardig gelukt, want conferentiecentrum Bovendonk in Hoeven, voormalig kleinseminarie van het bisdom Breda, voldeed in alle opzichten aan die nostalgische wens. Drie oud-leraren hadden bovendien gehoor gegeven aan de uitnodiging: Jan Lurinks (tekenen), Norbert Smulders (Nederlands) en Piet Bakermans (surveillance).

Door Peter van Overbruggen

Het is intussen een traditie geworden, dat reünisten wordt gevraagd een presentatie voor te bereiden. Dat kan een toespraakje zijn of een muzikaal optreden. Zo geschiedde ook nu, door de 'nieuwkomers'.

Tom van der Rijken

Bij de reünie van examenklas 1967 waren 20 klasgenoten aanwezig. Voor het eerst ook Tom van der Rijken, die tot en met klas vijf (poësis) deel uitmaakte van de deze groep, maar toen doubleerde. Omdat hij altijd meer affiniteit gevoeld bleek te hebben met deze klas, was hij uitgenodigd. Hij hield daarom ook zijn debuutrede, waarin hij terugblikte op zijn Beekvliettijd. "Ik voel me meer verwant met deze groep dan met die van mijn eindexamenjaar 1968. Vijf cruciale jaren van mijn leven trok ik immers met deze club op. Met hen was ik als 12-jarige in 1961 het seminarie binnengekomen. Ik voelde me er prima bij." In de vierde klas kreeg Tom een herexamen, waarvoor hij zakte. Maar men vond het beter dat hij naar vijfde

zou gaan en daar eventueel doubleren om zo beter voorbereid te zijn op het examen. Tom werd voorzitter van de 'Duitse Bouw', een soort leerlingerraad met weinig invloed, maar met een zekere verantwoordelijkheid voor het internaatleven, dat door de komst van externen overigens wel veranderde. Ook in die rol bleef hij contact houden met zijn oude klas. "In de redactie van de Rostra, het bestuur van de Duitse Bouw en bij sportdagen kon ik mijn organisatie-drang kwijt en ik heb genoten van de verschillende culturele activiteiten. Norbert Smulders kon zich herinneren dat ik meedeed aan het toneel. Hij had gelijk: mijn plaats was onder de planken of achter het doek als souffleur."

Theologie studeren en meer..

Tom koos voor een theologiestudie en ging op kamers in Nijmegen, richtte samen met een groep vrienden een nieuw dispuut op, bezocht theaters en kroegen, want er moest na zeven jaar 'gesloten inrichting' wel een en ander worden ingehaald. In zijn geboortedorp Waspik was hij in de weekenden actief met de oprichting van het jongerenkoor, met een nieuwe liturgiegroep, jeugdwerk en de voetbalvereniging.

Examenklas 1967 met hun leraren: Norbert Smulders, Jan Lurinks (rode das) en geheel rechts Piet Bakermans. Rechtsachter Jan Lurinks staat Martien van Woerkum, bovenste rij helemaal rechts Tom van der Rijken

"Daar kwam ik Corry tegen en van het een kwam het ander. Ik wilde nog wel pastor worden, maar geen

Er moest na zeven jaar 'gesloten inrichting' wel een en ander worden ingehaald

celibatair leven leiden. Dus werd de keuze pastoraal werker en mijn leven delen met Corry. Na mijn kandidaatsexamen in Nijmegen vervolgde ik mijn studie pastoraal theologie in Tilburg en werd uiteindelijk door bisschop Ernst benoemd als pastoraal werker en later als teamleider in Dongen. In 2003 vroeg het bisdom mij voor een fusieproces van tien parochies, wat leidde tot een nieuwe parochie: taak volbracht."

Nevenactiviteiten en pensioen

Tom heeft zich in zijn werkzame leven sterk gemaakt voor een goede rechtspositie voor pastorale werkers en werksters. Zo heeft hij ook lange tijd het pensioenfonds van de Nederlandse bisdommen mee mogen besturen. Het bracht hem in contact met een heel andere wereld en denkwijze dan in kerkelijke kringen gangbaar is. Nu is er (meer) tijd voor Corry, hun vier kinderen en tien kleinkinderen. Tom geniet van zijn lidmaatschap van het Tilburgs Byzantijs Koor. Hij houdt zich in Dongen als lid van de participatieadviesraad bezig met het gemeentelijke beleid rond werk en inkomen, is lid van de adviesgroep seniorenraad en werkzaam als BABS (Buitengewoon ambtenaar van burgerlijke stand). "Ik heb die functie

meer huwelijken gesloten dan tijdens mijn hele kerkelijke carrière."

Martien van Woerkum

De tweede spreker van wie we nog zijn 'levensverhaal' te goed hadden, was Martien van Woerkum. Hij verwees met voldoening naar de uitdagende educatie, zoals hij die in de meeste brede zin op Beekvliet had genoten: beeldend, muzikaal en sportief. Die eerste twee kwaliteiten heeft Martien kunnen ontwikkelen dankzij Jan Lurinks, van wie hij zowel tekenles kreeg als het eerste onderricht in dwarsfluit, een instrument dat Jan zelf als leerling van Beekvliet ook al bespeelde. Op een gegeven moment constateerde Jan dat Martien wel erg hard vooruitging. Tijd voor een 'echte fluitdocent'! Martien kwam terecht bij Cees van Rooy, fluitist bij het Brabants Orkest. Deze was volgens Martien een natuurtalent, maar in zijn instructie volstrekt niet methodisch. "Ik kreeg stukken van o.a. Mozart te spelen, die je normaal gesproken pas op je examen presenteert. Op Beekvliet speelde ik overigens ook al samen met Thieux Lax, die me begeleidde op zijn clavecimbel."

Topscorer

Op het sportieve vlak scoorde Martien als 'doelverhinderend voetballer', maar blonk vooral uit als tweevoudig kampioen speerwerpen. Het voetbal-talent was kennelijk iets wat hij doorgaf aan een van zijn zonen. Toen bleek dat die zich tot een voortreffelijk keeper ontwikkelde bij Willem II, stond op een gegeven moment Feyenoord aan de deur van zijn ouders met het verzoek bij die club een carrière te starten. Het antwoord was kort en duidelijk: "Nee, ik ga studeren!"

Begin van een muzikale carrière

In de vierde klas begon Martien serieus na te denken over zijn toekomst na Beekvliet. De geschiedenislessen van Roelofs – 'ietwat droog maar wel to the point' – brachten hem op het idee van een studie geschiedenis. Het werd een jaar Nijmegen, maar de muzikale verlangens bleven sterk opspelen. "En zo kwam ik na zes jaar Beekvliet en een jaar Nijmegen weer thuis wonen en werd ik weer gewoon één van de zeven. Het was een leuk en goed jaar, waarin ik begon aan het conservatorium met dwarsfluit. Mijn docent vroeg zich af waarom ik ook niet met een opleiding tot dirigent zou beginnen. Nu had ik op Beekvliet al vaker Thieux Lax vervangen en in Nijmegen had onze oud-surveillant Jac Bakkers mij als dirigent gevraagd voor zijn opbouwparochie."

"De geschiedenislessen van Roelofs – 'ietwat droog maar wel to the point' – brachten hem op het idee van een studie geschiedenis"

En een muzikaal huwelijk...

"Op het Brabants Conservatorium leerde ik medestudent Marlies Claassen kennen; ze studeerde af in de vakken Schoolmuziek, Zang en Clavecimbel, ikzelf in Fluit en Koordirectie. We trouwden in haar geboortedorp Nuenen en droegen ons steentje bij aan de kerkmuziek in de Andriesparochie. Ik dirigeerde het gemengd koor en de gregoriaanse Schola, Marlies bespeelde het orgel. Daar richtte ik ook het Nuenens Kamerkoor op. In het kielzog van het docentschap aan het Conservatorium verhuisde de kerkmuzikale

activiteiten naar de St. Petrusparochie te Hilvarenbeek. Meer dan 30 jaar leidde ik de Beekse Cantorij met als trouwe compagnon de organist Ad van Sleuwen. Veel mooie teksten van Pastor Cees Remmers en de Evangelieliederen van Huub Oosterhuis mocht ik daar op muziek zetten. Voor de fraaie Kem-pisch-gotische kerk schilderde ik een eigentijdse Kruisweg en componeerde er muziek bij op tekstsamenstelling van Cees Remmers (uitgegeven bij Berne, Heeswijk)."

Ensembles en orkesten

De professionele praktijk van Martien bewoog zich – behalve in hoofddocentschap koordirectie en dwarsfluit - langs vele gezelschappen: o.a. Barokorkest Florilegium Musicum, Tilburgs Vocaal Ensemble, Stichting Tilburgse Bachcantates, Philips Philharmonisch Koor, koordirectie meezingconcerten Muziekgebouw Eindhoven. De bijzonder arbeidsintensieve periode waarin hij als adjunct en directeur van het Conservatorium werkte, gaf hem uiteindelijk het gevoel te ver van de muziekpraktijk en werkvloer af te drijven. Hij keerde terug naar het docentschap en werd de spil in de opleiding Kamermuziek en het onderzoekaspect van de Master-opleiding.

Tweede liefde

Intussen volgde Martien een andere tak van sport, zijn tweede liefde: die voor de schilderkunst. Een deeltijd-studie in Arendonk (o.a. stillevens, figuratief tekenen en schilderen) werd succesvol afgesloten. Na zijn pensioen was hij blijven wonen in Hilvarenbeek, waar de klokken van de nabijgelegen kerktoren hem en Marlies altijd zouden blijven oproepen voor de muziek,

geen optie. Er moest letterlijk afstand worden genomen. Duitsland kwam in beeld, een plek precies gelegen tussen de woonplaatsen van de kinderen: Amsterdam en Florence. Hun woonboerderij (en omgeving) in het Zwarte Woud biedt Martien een ideale ambiance voor geliefde artistieke bezigheden: schilderen, muziek maken.....

Piet Bakermans Baldadig groepje

Piet Bakermans straalt in al zijn jeugdigheid uit dat hij als inmiddels ruimschoots 80-plusser daarmee het nieuwe 60-plus vertegenwoordigt. Hij vertelt hoe hij als elfjarige op Beekvliet kwam.

"Nog nooit was ik van huis geweest. Dus ik zocht steun bij doubleurs en ervaren kostschoolgangers die van de Ruwenberg kwamen. Zij gaven me al het advies: Pas op voor surveillanten en vooral voor hun strooplekkers. Nu waren wij een opstandig en wat baldadig groepje, dus we moesten sowieso uit hun buurt blijven. Maar toen een surveillant een keer zijn briefje kwijt was, werd er naar ons gewezen. Nee, zeiden wij, je moet bij die strooplekkers zijn. Die werden meteen tegen de grond gemaaid. We hadden ons lesje geleerd: uit de buurt van surveillanten blijven. Overigens kwam ik op Beekvliet als voetballer al snel in het eerste elftal. Dat heeft me er doorheen geholpen." Op het eerste rapport van Piet stond een 6 voor ijver en een 5 voor gedrag, terwijl Piet op zijn lagere school altijd minstens achten had gekregen. Thuis vroeg zijn moeder hoe dat nou toch kon. "Tja," zei Piet gevat, "ze geven daar nou eenmaal geen hogere punten..."

'Geofferd'

In 1961 werd Piet priester gewijd met 21 klasgenoten, terwijl ze met 98 studenten in de eerste klas waren begonnen. "In de loop van de tijd verdwenen er veel tussentijds, maar we wisten van niemand waarom en waar ze dan bleven."

Piet werd tot kapelaan benoemd in Best, maar toen de pastor overleed, moest hij vertrekken. Het was namelijk gebruikelijk dat de kapelaan 'geofferd' werd als er een nieuwe pastoor kwam. "Ze wisten te veel, en de pastoor moest 'blanco' kunnen beginnen." De nieuwe pastoor was een klasgenoot van Bekkers en kennelijk had de bisschop gevraagd of Piet een goede surveillant op Beekvliet zou zijn. Piet werd ontboden bij bisschop Bekkers, maar protesteerde hevig. Helaas zonder succes, want aan het einde van het gesprek kreeg Piet te horen: "Ik zou het maar doen." En zo

kreeg hij – als opvolger van Piet Rijken – een baantje waar hij absoluut niets voor voelde.

"Regent Toon Ooms vertelde me dat er vanwege het enorme aantal van meer dan 400 studenten plannen waren voor een tweede seminarie, in Son, en Bekkers vond dat ik aan de priesteropvoeding moest meewerken. En zo ben ik daar op mijn manier aan begonnen."

Meisjeszaken

Maar het liep anders... Van de eerstvolgende examenlichting van 50 studenten ging driekwart niet naar het grootseminarie, maar een universitaire of andere studie volgen. Na vijf jaar waren er zo weinig leerlingen dat de subsidie, waarvoor er minstens 180 nodig waren, in gevaar kwam. Piet werd erop uitgestuurd om leerlingen te werven, en ook de eerste meisjes meldten zich op

het gymnasium. Dat leidde overigens wel tot ongekende situaties. "Meisjes raken nu eenmaal ongesteld, en op de toiletten ontbraken natuurlijk de afvalbakjes voor het maandverband. Wisten wij veel.

Jongens hadden in de pauze een voetbal op de cour. De meisjes wilden ook zoiets, maar dan een lichtere uitvoering. Omdat ik ook verantwoordelijk was voor de sportmaterialen, hield ik me met dat soort zaken bezig."

Nieuwe opvoedstijl

Door de veranderde situatie en de komst van externen, was er een surveillant 'andere stijl' nodig. Het werd geen priester, maar iemand van de sociale academie. Kees van Weezel trad aan, een man met visie over de opvoeding van adolescenten. "Wij waren maar dommeriken, en ik moet zeggen, dat ik veel van hem geleerd heb. Iedere veertien dagen namen we alle leerlingen door. Sommigen werden naar Bureau Wasser in Tilburg gestuurd om 'doorgelicht' te worden. En we kregen te horen dat we het goed deden!"

Een nieuwe bril

Een incident heeft Piet op een ander spoor van opvoedkundig denken gezet. Het ging over een wat moeilijk stuurbare jongen, die naar Beekvliet was gekomen, omdat de ouders een drukke zaak hadden. Geen 'seminarist' dus. Hij vroeg veel tijd en aandacht van de leraren. "We vroegen ons af, of we daar zo veel geld en tijd aan moesten besteden. We vonden dat hij maar naar een andere school moest. Toen riep de nieuwe 'groepsleider' ons streng tot de orde: "Jullie moeten die kerkelijke bril eens afzetten en met andere ogen naar leerlingen kijken. Deze jongen heeft

recht op een opleiding en die kan hij alleen hier goed afronden." "Daar konden we het mee doen. Maar ik vind dat hij volkomen gelijk had."

Piet geeft aan dat hij nog iets geleerd heeft. "Ik mijn eigen seminarietijd maakte ik kennis met het verschijnsel 'herstellen'; een leerling die ergens straf voor gekregen had, moest zich – al naargelang de overtreding – een of twee weken uiterst fatsoenlijk gedragen. Hij

"Jullie moeten die kerkelijke bril eens afzetten en met andere ogen naar leerlingen kijken"

werd in de 'herstelperiode' extra in de gaten gehouden en bij de eerste misstap kon het gebeuren dat de hersteltijd weer opnieuw inging. Na deze ervaring van vroeger had ik me voorgenomen om als surveillant nooit straf te geven." Om dat voornemen – achteraf – te checken vroeg Piet aan het voor hem zittend gezelschap of iemand zich kon herinneren ooit straf van hem gekregen te hebben. Het bleef stil... Het werd niet duidelijk of het aan Piet lag of aan ons falend geheugen... Terugkijkend op zijn Beekvliettijd ziet Piet ook de aangename kanten. "Als jullie in bed lagen hadden wij het gezellig boven de slaapzaal. We waren soms een 'innemend gezelschap', niet al te luidruchtig natuurlijk, boven de zaal met al die slapende jongens..." Op de vraag hoe zijn leven er nu uitziet is Piet duidelijk: "Ik heb onlangs twee uitvaarten geleid en volgende week moet ik iemand bedienen." ★

Wonen in klanken

Biografie over Maurice Pirenne

Op 10 november is de biografie verschenen van Maurice Pirenne, priester-musicus van het bisdom 's-Hertogenbosch, oud-leerling en oud-muziekdocent van Beekvliet. De presentatie vond plaats in de Bossche Sint-Jan, de plek waar Maurice jarenlang zijn muzikale activiteiten als dirigent en organist ontplooiden. In de onderstaande bespreking belicht ik vooral de Beekvliettijd van Maurice Pirenne.

Door Peter van Overbruggen

Na een eerdere uitgave (2015) over het leven en werk van oud-Beekvlietleerling en -docent Floris van der Putt, rector cantus van de Schola (1954-1965) kon die van Maurice Pirenne, rector cantus (1965-1991) en organist van de Sint-Jan (1991-2007) niet uitblijven. Pirenne was namelijk van grote betekenis voor de kerkmuziek in Nederland. Jan Jaap Zwitser beschrijft in de lijvige, rijk geïllustreerde uitgave van zo'n 400 pagina's het leven van Pirenne en Anton Vernooij neemt de bespreking van Pirenne's muziek voor zijn rekening.

'Goddelijke tijd'

We volgen het leven en werk van de jonge Maurice die vanuit zijn geboorteplaats Tilburg in oorlogstijd naar de seminaries gaat van Beekvliet (samen met klasgenoot Norbert Smulders en Toon Ooms) en daarna Haaren. Hij brengt vervolgens, na het conservatorium in Tilburg, een 'goddelijke tijd' door aan het Pontificio Istituto di musica sacra in Rome. Dan volgen zijn benoemingen tot kapelaan, rector cantus en organist in de Bossche kathedraal.

Muzikaal doopwater

Maurice wordt op 29 november 1928 geboren en een dag later gedoopt door kapelaan dr. W.G.C. (Winnie) Kerssemakers, een musicoloog die gestudeerd had in Rome aan de hogere muziekschool. Het doopwater moet muzikale kracht hebben bezeten, want Maurice zou later diezelfde muziekschool bezoeken. In 1929 werd Kerssemakers muziekdocent op Beekvliet als opvolger van Albert Smijers, de latere eerste hoogleraar middeleeuwse muziekgeschiedenis aan de Rijksuniversiteit Utrecht. En eens zou Pirenne ook muziekdocent zijn op Beekvliet.

Inspirerende muzikleraar

De gang naar seminarie Beekvliet was, zoals bij veel seminaristen, bij Maurice een logisch gevolg van een degelijk katholieke opvoeding, zijn rol als misdienaar en de invloed van parochie-priesters. Bovendien zaten er al twee broers van hem op het grootseminarie. Hij was op Beekvliet de jongste in de eerste klas met twee groepen van 20 leerlingen. Op Beekvliet werd Floris van der Putt zijn inspirerende muzikale leermeester. Diens muziek was voor Maurice een openbaring: "Geen poeha en een voor mij onbekende samenklank." Maurice had als 8-jarige in Tilburg al solfège en pianoles gehad en ervaringen opgedaan met (kerk)muziek, waarbij vooral het orgel grote indruk op hem had gemaakt.

Eerste compositie

Omdat de Duitsers in het voorjaar van 1942 Beekvliet vorderden om het tot gijzelaarskamp te bestemmen, worden de leerlingen over vier plaatsen in Brabant verspreid. Maurice komt als tweedeklasser eerst in Eersel terecht, waar hij 'noodgedwongen' organist ('harmonicus') wordt. Na de zomer van 1942 gaan de leerlingen van klas 3 en 4 naar Udenhout. De leerlingen maken van daaruit een wandeling naar sportpark 'De Kaats', de voorloper van de Efteling. Het verblijf buiten het internaat en het schoolse Beekvliet wordt als een grote vrijheid beleefd. In Udenhout krijgt Maurice pianolessen, waarbij hij dagelijks eindeloos oefent op Beethovens Sonate Pathétique, zo herinnert Norbert Smulders zich. In die periode maakt hij ook zijn eerste 'opus': een Franstalig lied 'Toast'.

Historische foto van de zeven examenleerlingen gymnasium alpha 1946. Zittend vlnr Norbert Smulders, Maurice Pirenne, Toon Ooms († 2019), Jan van Bakel. Staand vlnr Piet Harcks, Gerard van der Loo, Nico Poulssen († 2019).

Verboden korte broek

Op grond van zijn uitmuntende overgangscijfers werd Maurice jaren achtereen gekozen tot censor (klassen-vertegenwoordiger). De resultaten voor zang en piano werden respectievelijk als 'goed' en 'zeer goed' beoordeeld. Hij mocht een toespraak houden bij de jaarlijkse prijsuitreiking aan het einde van het schooljaar en sprak in januari 1946 zelfs de minister-president Schermerhorn toe, die in de oorlogsjaren als krijgsgevangene op Beekvliet was geïnterneerd. De rede, die in het boek is afgedrukt, leidde bij de man tot zichtbare emotie. In het in 1946 opgerichte schoolblad Carillon schreef Maurice de eerste bijdrage, die - niet verwonderlijk - handelde over muziekgeschiedenis. Er werden toneelstukken en Griekse

tragedies opgevoerd, waarbij Floris van der Putt muziek componeerde en Maurice aan de piano zat. Maar ook op het sportieve vlak was Maurice actief: bij het voetballen introduceerde hij als keeper de tot dan toe verboden korte broek.

De geboorte van een organist

Na de bevrijding in 1944 werd Beekvliet een Canadian Hospital en kregen de studenten onderdak in het Instituut voor Doven, dat voor een deel ook militair ziekenhuis was. In die rommelige situatie moesten de leerlingen weleens langs gewonde militairen op weg naar de lessen. Toen de studenten in september 1945 terugkwamen op Beekvliet, hadden ze moeite om na een periode van relatieve vrijheid te wennen aan de discipline. Maar Maurice was in die oorlogsjaren wel organist geworden. Op Beekvliet zette hij zich aan het Loretorgel en speelde op 7 juli 1946 voor het eerst in de Sint-Jan. Samen met o.a. Toon Ooms, Norbert Smulders en Jan van Bakel werd Maurice Pirenne klaargestoomd voor het staatsexamen gym-alpha. Hij werd de beste van zijn jaar. Ook muzikaal was hij geslaagd, want op Beekvliet was de organist geboren en op het grootseminarie Haaren zou zich de componist openbaren.

Van leerling naar meester

De gregoriaanse schola stond op Beekvliet onder leiding van Winnie Kerssemakers, wiens liturgische praktijk Maurice een voorliefde voor deze gezangen bezorgde. In het meerstemmige koor, dat geleid werd door Floris van der Putt, zong Maurice achter-eenvolgens als sopraan, alt en tenor. Wanneer 'Putje' als surveillant tijdens

De Bossche bisschop mgr. Gerard de Korte ontving op 10 november het eerste exemplaar van beide auteurs Jan Jaap Zwitser (l) en Anton Vernooij

de recreatie in een hoekje noten voor een nieuwe compositie noten zat op te schrijven, volgde Maurice dat met grote interesse en dacht: "Als ik dat ook eens zou kunnen!" Maar zijn leermeester zou hem eerst nog iets anders overdragen. In de hoogste klas van Beekvliet mocht Maurice namelijk Van der Putts proefwerken van lagere klassen nakijken, omdat deze daar zelf niet aan toekwam. In 1958 volgt hij Van der Putt op als muziekdocent op Beekvliet, maar na twee jaar vertrekt hij weer. Evenmin als bij 'Putje' was orde houden niet zijn sterkste eigenschap.

Belangrijk als componist

De muzikale vorming op de beide seminaries is doorslaggevend geweest voor zijn ontwikkeling als musicus. Zijn

eerste echte compositie maakte Maurice toen hij 17 was (1946): het Willibrordlied op een tekst van Guido Gezelle. Maar vooral na het Tweede Vaticaanse Concilie kon hij zich als componist ten volle ontplooiën op het terrein van kerkmuziek in de landstaal. Hij, Floris van der Putt en een beperkt aantal anderen voorzagen in de leemte van liturgische Nederlandstalige muziek. Uiteraard op fraaie, passende en verantwoorde teksten. Als componist was Pirenne een vruchtbaar schrijver, hoewel de noten niet zo vlot uit zijn pen vloeiden als bij zijn voorganger Floris van der Putt.

Dirigent en organist in de Sint-Jan

Na het 'ontspannen' optreden van Floris van der Put als rector-cantus van de eeuwenoude Schola Cantorum kwam de 'serieuze' Maurice Pirenne. Het ging hem aanvankelijk niet gemakkelijk af. Met de nodige pedagogisch-organisatorische assistentie kon Pirenne uiteindelijk toekomen aan waar het om ging: op hoog niveau muziek maken met de jonge zangers. Hij dirigeerde daarbij met heel zijn lijf, zodat er weleens een stemvork door de kerk vloog.

In de periode 1965-1991 heeft hij aan honderden kinderen uit 's-Hertogenbosch en omstreken muziekonderwijs gegeven. Een groot aantal van die kinderen heeft zijn weg gevonden in een muzikaal beroep. Onder andere dirigenten, organisten en musicologen kregen van Pirenne hun eerste muziekonderricht en daarmee de bezieling voor hun verdere carrière.

Als organist was Pirenne vanaf de jaren '60 betrokken bij de restauraties en inspelingen van vele Brabantse orgels. Als organist had hij een drukke concertagenda in binnen- en buitenland. Aan

de conservatoria van Tilburg, Arnhem en in Utrecht was hij een geliefd docent en ook daar een grote inspiratiebron voor zijn leerlingen.

Stichting Maurice Pirenne

De afgelopen 10 jaar heeft de Stichting Maurice Pirenne veel van zijn werken uitgegeven om die tot klinken te brengen. Aan de nu verschenen biografie hebben uiteraard ook oud-Beekvlie-ters een bijdrage geleverd, vooral Norbert Smulders, Tjeu van Ras en ook de schrijver van deze bespreking. Het bijzonder aangenaam leesbare boek werd gepresenteerd in de Sint-Janscathedraal met een concert met koorwerken van Maurice Pirenne, natuurlijk ook gezongen door 'zijn' schola. Het klonk als 'geen gemakkelijk te zingen muziek', al zou Pirenne om zo'n betiteling geglimlacht hebben. ★

Wonen in Klanken, Jan Jaap Zwitser en Anton Vernooij.
ISBN/EAN: 978-90-9032383-1. Uitgave van de Stichting Maurice Pirenne
De biografie is verkrijgbaar via www.stichtingmauricepirenne.nl, de infobalie in de Sint-Jan, maar ook te bestellen via info@stichtingmauricepirenne.nl

I Terugkerende droom eindexamen te moeten afleggen

Een paar jaar geleden, toen ik me redelijk onhandig tussen de bierfusten en kratten met eten in mijn rokkostuum stond te hijsen, ging op datzelfde moment de deur van 'mijn kleedkamer' open. "Kun je ook tien minuten eerder beginnen?", vroeg de man die in de deuropening verschenen was, een in tenue-de-ville gestouwde leeftijdsgenoot (naar mijn eigen inschatting) met welvaartsbuik en een door een sik verborgen onderkin.

Door Diederick Ensink (2005)

Terwijl bij mij de parels zweet op mijn voorhoofd van dergelijke grootte begonnen te worden dat ze in mijn ogen dreigden te lopen, zei ik vluchtig: "Ja, dat moet geen probleem..." Op dat moment stootte een geërgerde serveerster met een groot dienblad amuses – iets met foie gras – tegen mijn schouder. Ik

vervolgde: "Ik kom er zo aan." "Reuze fijn, jongen!" zei de dikke jongeman en gaf me daarna een knipoog: "Had je maar een écht vak moeten leren, hè!?" De man draaide zijn dikke reet in de nauwe doorgang en verliet 'mijn kleedkamer', gevolgd door een arsenaal aan serveersters richting het bezoekersgedeelte van het 2-Michelinsterren-restaurant a.k.a. mijn podium voor die avond...

Diederick in Carré

Mijn loopbaan na Beekvliet

Mijn naam is Diederick Ensink en ik heb het plezierige geluk gehad om niet zes, maar zeven jaar van mijn Beekvliet-tijd te mogen genieten. Alsof dat nog niet genoeg was, heb ik tot de dag van vandaag nog regelmatig de droom dat ik opnieuw het eindexamenjaar moet afleggen.

Na Beekvliet (1998-2005) ben ik Muziektheater gaan studeren aan het Fontys Conservatorium. Muziektheater, een hbo-studie, houdt in: veel praktijklessen in de vakken zang en drama. Daarnaast een aantal danslessen (klassiek ballet, jazz, modules tapdans en hip-hop) en de nodige andere lessen/vakken zoals solfège, piano- en compositieles, (lied) tekstschrijven, spreekstemscholing, methodiek, repertoirekennis enzovoorts. Toen ik op een avond in oktober van mijn eerste studiejaar, tijdens ons zelfverzonnen bijvak 'kantinestudie', een veelvoud aan 'studiepinten' nuttigde in het stamcafé van de Tilburgse kunstenopleiding, raakte ik in gesprek met de directeur. Ook hij verzamelde 'studiepinten'. Hij was er extreem fanatiek in, had er meer dan die van ons allemaal bij elkaar opgeteld. Na een gesprek aan de bar met deze belangrijke man had ik voor de rest van mijn studie jaren altviool-les aan het conservatorium in de pocket en behaalde ik in 2010 mijn bachelordiploma in zowel muziektheater als altviool.

Waslijst aan deadlines

Als we terugdenken aan de tijd op Beekvliet, herinneren we ons waarschijnlijk allemaal wel het gevoel dat je soms kon hebben – een gevoel waar je later om hebt gelachen, wetende dat het allemaal nog een stuk erger zou worden

in de toekomst: 'wat is het zwaar en veel', 'wat een waslijst aan deadlines' en 'ik heb enorm veel verantwoordelijkheden'. De intensiteit van dit gevoel leek zich tijdens mijn studietijd op het conservatorium ontelbare malen te vermenigvuldigen. Halverwege mijn laatste studiejaar dacht ik een tijdje dat het me écht te veel werd en overwoog ik een jaar 'vrij' te nemen en de wereld rond te reizen. Ook om deze 'brainfart' heb ik later smakelijk kunnen lachen.

In het laatste jaar van je studie ging je auditeren, want je moest aan werk zien te komen. Bij onze opleiding bestonden er geen stages, dus je hoopte dat je op basis van je summiere cv werd uitgenodigd. De theater- en musicalmarkt deed samen met de economie een jasje uit en het was verdomd moeilijk om aan een baan te komen. Van mijn klasgenoten (12 stuks) kreeg minder dan de helft direct een plek in een professionele productie, ik was een van de gelukkigen.

Jeans Theatershows – 2010-2014

Mijn eerste theaterproductie was Jeans, een song-and-dance-show die sinds 1986 bestaat. 120 voorstellingen (in ruim 5 maanden tijd, gemiddeld 22 shows per maand) door heel het land. Werkelijk waar, door heel het land, de ene avond in Franeker, de volgende in Emmen. Van Kerkrade naar Den Helder en van Terneuzen naar Zwolle. Geen logica, maar in die tourbus stappen en gaan. In mijn geval betekende dat 90% van de tijd: in de auto stappen en gaan, aangezien ik besloot in Tilburg te blijven wonen, waardoor ik niet op kon stappen in Amsterdam, de 'standplaats' van vrijwel elke theaterproductie. Song-and-dance-show... het enige woord dat niet

"Diederick de multi-instrumentalist"

helemaal op mijn lijf geschreven was, was het woordje 'dance'. Tijdens de repetitieperiode (zes weken lang zes dagen per week van nul tot voltooid een show in elkaar knallen, met per dag drie uur zangrepetitie en vijf uur dansrepetitie) heb ik de eerste weken op de terugweg in mijn autootje weleens zachtjes gehuild: "Hoe kunnen ze mij nu hebben aangenomen, ik ben wel een zanger/acteur, maar toch zeker geen danser?"

Holland's Got Talent en daarna

Vier jaar lang bleef ik werken voor producent Jeans. Ik speelde vier tournees, ongeveer 450 shows; elke show samen met zeven andere zangers/dansers, begeleid door een on-stage live band. In mijn laatste jaar bij Jeans verhuisde ik naar Amsterdam terwijl ik tegelijkertijd deelnam aan talentenjacht 'Holland's Got Talent' (hierna te noemen: HGT). Ik wilde mezelf graag op de kaart zetten, gezien worden door publiek, maar liever nog door andere producenten, om nieuw werk te gaan doen na deze mooie tournees. En dat wierp z'n vruchten af: ondanks de

zware manipulatie binnen zo'n talentenjacht kwam ik er met de schrik vanaf na een - voor mijzelf mislukte - act tijdens de halve finale, waarna ik uit de race lag. Nog geen drie dagen later ging namelijk de telefoon: of ik op auditie wilde komen voor een productie. En zo geschiedde: direct na mijn laatste tournee met Jeans kon ik beginnen met repeteren voor 'Pluk van de Petteflet', geproduceerd door Senf Theaterpartners. Tijdens deze tournee ben ik opnieuw, varend op het 'succes' van HGT, uitgenodigd voor een auditie en heb ik de tournee bij Pluk eerder verlaten om door te gaan in een van de laatste producties van Albert Verlinde Entertainment: 'Een avond met Dorus'.

'Multi-instrumentalist'

En daar bleek mijn plannetje echt vruchten af te werpen. Ik heb deelgenomen aan HGT omdat ik niet alleen mezelf even 'op de kaart wilde zetten', maar ook omdat ik het publiek wilde laten zien dat ik, naast zingen, ook meerdere instrumenten bespeelde. Ondertussen werd ik in programma-

boekjes 'multi-instrumentalist' genoemd. Die titel beviel me wel, al voelde het soms nog iets te ambitieus voor wie ik eigenlijk was.

Toen de tournee van 'Een avond met Dorus' voorbij was, ging ik door met waar ik al die jaren, tussen de tournees, mee bezig ben geweest: freelancen. Ik ben na mijn studie begonnen als zzp'er: tournees doen met theatergezelschappen en daarnaast de gaten dichten met 'losse klussen'. Je kan ze zo gek niet noemen. Het begon met spelen op bruiloften en partijen, zingen met zanggroepjes in Holland Casino's en hier en daar zelfs in een winkelcentrum. Het eindigde met meespelen in showorkesten bij concerten met Guus Meeuwis, Trijntje Oosterhuis, Acda en de Munnik, Gerard Joling (trouwens, ook nog ordinair staan playbacken op m'n viool tijdens een van z'n single-releases bij Life&Cooking) tot naar Iowa (VS) gevolgen worden om je eigen versie van het volkslied te zingen bij een grote bio-fuel-industry-opening in aanwezigheid van koning Willem-Alexander.

Ik ging dus weer freelancen, maar had net mijn eerste huisje gekocht. Dat was ontzettend spannend. Met flink wat geld op de spaarrekening betrok ik mijn eerste echte eigen woning en al snel zag ik het geld eruit vliëgen: de grote klappers qua werk bleven uit. Daar ging ik, dacht ik.

Purper

En toen, nog geen twee weken later ging de telefoon: of ik bij Dinnershow Pandora (Studio 21, Mediapark Hilversum) wilde komen werken. En ik had de telefoon nog niet opgehangen of Frans Mulder belde me. De man die voorman is van het theatergezelschap

Purper, dat al sinds 1980 succesvolle tournees door Nederland doet met een geheel eigen vorm van (muzikaal) cabaret. Of ik het jaar erop me bij deze groep wilde voegen? Een jaar lang werken in Hilversum, afgewisseld met schrijfsessies bij Frans thuis. Een theaterprogramma samen schrijven en daarna uitvoeren. Samen met Alfred van den Heuvel, Erik Breij en Frans Mulder stond ik in de Telegraaf als 'het nieuwe jonge talent, de multi-instrumentalist, ontdekt door zijn deelname aan Holland's Got Talent'.

Theatershow Purper's Passie, in 2018-2019. Van linksboven met klok mee: Frans Mulder, Erik Breij, Anne van Veen en Diederick.

Niets van waar, dat is op een heel andere manier gegaan, maar voor de pers werkt het lekker. En zo gaat dat dus in mijn 'vak'. Nu, vier jaar later, werk ik nog steeds samen met Frans Mulder. Samen vormen wij, na drie mooie jaren Purper en tussendoor nog een bijzonder programma met - haar sporen reeds verdiend hebbende comédienne - Trudy Labij, nu 'een Halfje Purper' en doen we een bescheiden tournee door het

land. Samen schreven we veel liedjes (hij vooral tekst, ik vooral muziek) voor Purper maar ook voor anderen, zo laatst weer een voor de solo-tournee van Marjolijn Touw.

Solotournee?

Daarnaast treed ik momenteel veel op met mijn pop-jazzy trio 'The Triplicats' met zangeres Dewi Pechler, bekend van de allereerste Idols. Dit voorjaar ben ik weer de multi-instrumentalist, ditmaal bij een tournee van musicalzangeres Vera Mann. Daarnaast spelen we sinds januari 2019 een nieuwe versie van Pluk van de Petteflet, die ik samen heb geschreven met collega Mark Haayema, in samenwerking met het Nederlands Philharmonisch Orkest. Komende jaren zal deze voorstelling ook door andere orkesten begeleid worden: o.a. in 2021 met Philharmonie ZuidNederland. Ondertussen houd ik het wat rustig, want er zijn plannen om volgend theaterseizoen een solotournee te gaan doen. Hierover kan en mag ik helaas nog niet verder uitweiden, maar de voorbereidingen zijn in volle gang. Mocht u van theater houden, houd dan de brochures van het volgende seizoen in de gaten.

Een echt vak en een droom

Zo heel af en toe sta ik mezelf nog weleens om te kleden tussen die bierfusten en kratten eten en komt een omhooggefallen figuur mij een knipoog geven, terwijl hij zegt: "Had je maar een vak moeten leren hè?" En dan lach ik, want ik denk dan: "Ach, ik ben straks weer thuis met een klap geld, om de vernedering wat te sussen en daarna weer te doen waarvan ik écht gelukkig word: m'n eigen program in elkaar draaien!"

Dat het een écht vak is, waarvoor je veel moet laten en loeihard moet kunnen en willen werken, dat kan ik volmondig beamen. Dat dit soms anders lijkt voor de buitenwereld begrijp ik ook. Zo zei ex-collega Johnny Kraaijkamp (jr.) ooit tegen mij: "Er zijn vandaag de dag meer mensen op tv die niets kunnen, dan mensen met een talent en uitgebalanceerde professie." Het uitvoeren van kunst blijft een ambacht, maar slechts het ambacht puur technisch uitvoeren brengt je niet naar het podium dat je zo wenst te krijgen. Een goede portie talent, gevoel en doorzettingsvermogen is noodzakelijk, en daarnaast hoop je ooit nét op het juiste moment op de juiste plaats te kunnen zijn.

En dan nog die examendroom. Het schijnt bij acteurs en kunstenaars vaker voor te komen. Verklaarbaar: elke periode een nieuwe productie, een ander project, nieuw materiaal en dat dan constant vol ziel en zaligheid aanvliegen onder toezienend oog van een kritisch publiek. Gelukkig komt het volgens Sigmund Freud allemaal wel goed: "Een examendroom heeft een geruststellend effect op de dromer: zo weet deze dat hij zich geen zorgen hoeft te maken en dat alles in orde komt!"

Tot in het theater!

I Rectificatie

Piet Sanders (rechts) en Frans Goedhart.
© Ben van Meerendonk

Niet oud-premier Willem Schermerhorn, maar journalist Frans Goedhart stond samen met Piet Sanders (rechts) op deze foto (TN, sep 2019, p.35). Sanders was, evenals Schermerhorn, in de oorlog gijzelaar op Beekvliet en werd later zijn 'rechterhand'. Hier keert Sanders als secr.-gen. van de Commissie-Generaal voor Ned. Indië op 25 juli 1947 uit de voormalige kolonie terug op Schiphol, samen met Goedhart. Nederland onderhandelde onder leiding van Schermerhorn destijds met Indonesië over de eerder uitgeroepen onafhankelijkheid. Schermerhorn noteert daarover op 8 juli 1947 in zijn dagboek (Wolters-Noordhof, 1970) met ironie: "Ik

Willem Schermerhorn, geportretteerd door kunstschilder Karel van Veen, die evenals Schermerhorn en Sanders tijdens de 2e WO op Beekvliet gegijzeld was.

verkeer nu in deze prettige situatie, dat iedereen hier mij met de nek aankijkt, omdat ik niet vechten wil, hetgeen ik hier ronduit heb uitgesproken, terwijl men in de partij (PvdA) blijkbaar denkt dat ik wèl vechten wil en mij deswegen veroordeelt." Hij overweegt een boekje te schrijven met de titel: "Hoe het wèl was." Schermerhorn verloor het vertrouwen in de legertop, 'omdat ik ze voor een deel werkelijk heb zien genieten van het mislukken van de vredespogingen, deze mensen moeten allemaal weg'.

Bron citaten: de Volkskrant, 25 juli 2019

I Personalia

GEBOREN

Op 7 augustus is Nine geboren, dochter van Chantal Spierings (2005) en Luuk Leering (docent biologie en science op Beekvliet).

OVERLEDEN

Op 4 januari overleed op 78-jarige leeftijd Wim van den Eerenbeemt (1960). Na Beekvliet studeerde Wim in Nijmegen af als missioloog. Hij werkte in Guatemala en, na terugkeer in Nederland, onder andere als pastor in Udenhout en Zevenaar.

Op 23 augustus overleed op 87-jarige leeftijd Ben van Genugten (1952). Ben was een echte onderwijzman en vele jaren werkzaam aan de Odaschool in Sint-Oedenrode. Ook veel oud-Beekvlietleerlingen hebben bij hem in de klas gezeten en bewaren warme herinneringen aan hem, in het bijzonder vanwege zijn inspirerende en onderzoekende manier van lesgeven.

Naar nu pas bekend geworden is, zijn de oud-leerlingen en broers Jos en Gerard Avontuur overleden, respectievelijk op 26 september 2018 en

1 oktober 2019. Beiden waren in hun Beekvliettijd bijzonder actief op sportgebied en in de klassieke muziek.

GEPROMOVEERD

Op 4 november is Daan Lodder (2008) aan de Universiteit Utrecht gepromoveerd in de muziekwetenschap op een proefschrift getiteld 'Slipping off the horizon: spirituality, sights and sounds of landscape in the times of Wolfgang Amadé Mozart and Felix Mendelssohn Bartholdy'.

Op 5 november is Petrie van der Zanden (2009) gepromoveerd aan de Radboud Universiteit Nijmegen. De titel van haar proefschrift was 'First-year student success at university: domains, predictors, and preparation in secondary education'. Zie ook pagina 34.

Op 28 november promoveerde Wendy van Ginkel (2007) aan het Donders Instituut van de Radboud Universiteit Nijmegen op het proefschrift 'It's all smooth sailing': figurative and literal aspects of language comprehension'.

PRIJZEN EN ONDSCHIEDINGEN

Op 4 oktober ontving acteur en theatermaker Victor Ildens (2012) in de Toneelschuur in Haarlem het eerste Frans Lommerse Stipendium. Aan het stipendium, dat Frans Lommerse jaarlijks uitreikt aan een talent naar zijn keuze, is een bedrag van 10.000 euro verbonden, waarvan een op maat gemaakt ontwikkelingstraject wordt samengesteld. Victor Ildens studeerde in 2016 af aan de Amsterdamsche Toneelschool en Kleinkunst-academie. Hij gebruikt het stipendium om een eigen voorstellingsidee verder uit te werken en een werkbezoek aan Berlijn te realiseren.

Op 26 oktober ontving Wilbert Spooren (1975) van de Radboud Universiteit samen met Niks Vegt (TU Delft) de Onze Taal@DRONGO-wetenschapsprijs, tijdens de achtste editie van DRONGO talentefestival in Nijmegen. Spooren en Vegt hebben op basis van taalkundig onderzoek een spel ontwikkeld om mensen bewust te maken van stigma's rond obesitas.

Heeft u zelf iets te melden voor deze rubriek? Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: laat het gerust weten aan de redactie van Tempora Nostra (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden zelfs van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen – indien mogelijk bezoekt dan een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!

I Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, en op Beekvliet.

Redactieadres

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalia sturen naar:

reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Bijdragen kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in april 2020. De kopij daarvoor dient **vóór 1 maart 2020** binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Kees Quinten (1967), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Cees ter Stege (1980) (eindredactie), Mirjan Boot – de Werd (1988), Patrick van Aarle (1993), Femke Hellings (1997) (Column), Bram van Hulten (2014).

Vormgeving: Marc Heymans.

Druk: Drukkerij Rooijmans, Nuenen.

Oplage: 750.

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Het lidmaatschap van NMI kost 15 euro per jaar.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl

Ledenadministrateur van NMI: Patrick van Aarle, bereikbaar via reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

1965. Eucharistieviering bij het 150-jarig bestaan van Beekvliet.

Naam incassant : Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)
 Adres incassant : Gymnasium Beekvielt, Beekvlietstraat 4
 Postcode incassant : 5271 SM Woonplaats incassant : SINT-MICHIELSGESTEL
 Land incassant* : Nederland Incassant-ID : NL14ZZZ402190Z90000
 Kenmerk machtiging :

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI.
 Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam :
 Adres :
 Postcode : Woonplaats : Land* :
 Telefoon : E-mailadres :
 Examenjaar : Studierichting : Beroep :
 Rekeningnummer [IBAN] : Bank Identificatie [BIC]** :
 Plaats en datum : Handtekening :

* Hoeft alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.
 ** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

Opsturen naar: Reünistenvereniging NMI
 Postbus 31, 5270 AA SINT-MICHIELSGESTEL

